

1709 Festival Napřič

| Měsíční noviny potulné akademie

| září MMXVII

Uši a Vítr

J. O. TOMÁŠ | ONDRÁČEK | KUBĚNA | PPD | JEF | STEN VLČ | LANDA | VÁCLAVEK | J. NIKDO | V. J. HORÁK | KREJZEK | T. ODPAD | VLACH & KÁTA | HÁJEK

Rozhovor: Vlasta Ondráček

Rozhovor Jaroslava Erika Friče se zpěvákem kapely Vobruč band ze Želetavy, která zahraje v sobotu na Festivalu Napřič.

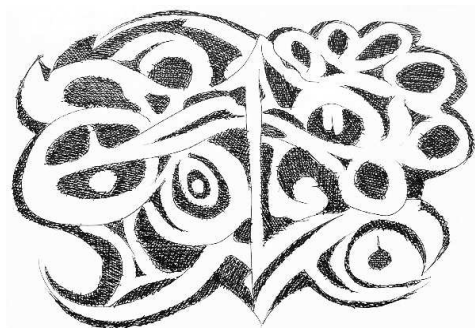
Vlasta Ondráček. Foto Zdeněk Vykydal

Jak si vysvětluješ, že 27 let po Listopadu už si lidé nejsou schopni vzpomenout, jak stáli frontu na toaletní papír, jak baby o Vánocích utíkaly v poledne z práce, aby dostaly jednou za rok mandarinky? Že cesta do Polska nebo na protější straně 2 km od rakouských hranic byla třeba pro mě 20 let nemožná? Že říct cokoli negativního na adresu vševládnoucích komunistů a nomenklaturních kádřů bylo na ostrý kriminál, často mezi násilníky a vrahy? Že stejný kriminál brožil za hospodské zpívání historické písně o carovi „Padla bomba na Rusy“? Atd. Proč jsme takto dopadli – když se podíváš kolem, přečteš noviny, nablídneš na televizi? V čem je ten hlavní zakopaný pes podle Tebe, že pomalu nasedáme na stejnou totalitní vějičku?

No prvně jsem si myslel, že na to špatný se rychle zapomíná, a proto je to dobře. Vše se zlepšuje, myslím, když se člověk podívá kolem sebe, vem si města, vesnice. Slavonice, Třebíč, Telč, Dačice. Nebe a dudy.

pokračování na straně 2

Dílna: Fana Blažek

Výtvarník, který ilustroval např. knihu Radima Babáka, nebo ho možná znáte z titulní strany bilančního sampleru Ears&Wind Records, kde ztvárnil hořícího psa.

ukázka z díla na straně 9

Krákor podle Vladimíra

Ejakuláte a injecktáže Stena Vlče

Rozhovor s matadorem první generace undergroundu na Hané, pořadatelem hudebních akcí, zakladatelem kapely Pod hladinou.

Uničov, krásný královský město na řece Oskavě, fenomenální kostel Nanebevzetí Panny Marie a kamenný krucifix, hospoda U bílého koníčka, kde se nekouřilo už tehdy, když se jinde mohlo, Čtvrtek s předraženým pivem, když se tam něco z té kultury děje... A vůbec zajímavá končina v blízkosti Rešovských vodopádů, líbeň podzemí, středobod motorkářů. Ale ty jsi původně z Přerova. Kde ses v Uničově octnul a proč se o Hanácích říká, že jsou lakomí?

Tož... úvodem třeba něco o hospod(ár)ských zvířatech a jejich barvách na Masarykově náměstí v Uničově. Od svého otevření, zhruba před deseti lety, nekuřácká hospoda se nejmenuje U bílého koníčka, její název je Hospůdka u Bílého beránka. Naproti Beranovi přes náměstí pak smutně stojí a chátrá, před třemi roky uzavřená, někdejší královna uničovských hospod, Restaurace U Černého orla, kde jsme se řadu let s přáteli scházivali, věnovali se pití piva, stolovému pobavení, s častým nazíráním a mžouráním do stěn s lidovými výtvarnými výjevy starodávné knajpy, rozesávali s Janíšem Amiridisem poeticko-muzické performance jakožto Šamanni, po osm let jsme u Orla schůzovali ve Straně houpacího koně (taková krásná kulturně-ludická záležitost), kterou jsme tam na počátku tohoto milénia se sedmi, osmi přáteli založili, jejímiž stranickými barvami byly černá a bílá. Jedno z partajních hesel pak znělo: „Černá a bílá, v tom je naše síla.“ Z toho můžeme vyvodit, že zásadními hospod(ár)skými zvířaty uničovského centrálního náměstí jsou orel, kůň a beran, a barvami černá a bílá.

Pokračování uvnitř čísla

Skalák je Alamo

Za komančů a nyní. Potom to pomalu přišlo. Prvně věci veřejné, Zeman nyní, Okamura s Ano. A já si uvědomil, jak jsme podcenili, že se bolševik množil. Mysleli jsme naivně, že ty svině vymřou. Ale to nebyli jedinci, to byly celý rodiny. Ten jejich zsranej život za plotem, jejich jistoty, jejich záliby, koníčky. Celej ten křupanskej styl. Nyní s tím pseudovlastenectvím kvůli migrantům se vše vrací. Láska k bratru z Východu, nenávist ke všemu, co nechápu, co je jiný než můj stejný soused. Ta nenávist k EU, samozřejmě vedené Německem. A opět jak za Kojzara v Rud. Právu ti slušníčkáři, nesnáším to slovo, Havloidi, to se mi líbí, jsme placeni z USA. Zakopaný pes, jak se ptáš, je v tý komunistický výchově. To jsme kurevsky podcenili. Podcenili

Koncert v brněnském Paradoxu. Foto Jan Drbal

jsme bohužel i Rusa. Havlíček měl pravdu. Nám zbývá jen jedno. Nenechat si rozebrat poslední zbytky těžce budovaný občanský společnosti. Nedopustit Polsko, Maďarsko s jejich vůdci. Nenechat zvítězit hlas Babiše, Klause, Chovance a jim podobných. O Okamurovi a Zemanovi raději mlčím. Skalák je Alamo.

Hezký příměr. Příklad brdinství. Skalák by se sice smál svým bohrým smíchem, ale jeho důsledný a nebojácný postoj musí obdivovat i jeho odpůrci, pokud to nejsou naprostí hlupáci. Skalák postavil suché záchody, aby měli návštěvníci alternativu ke zděným WC, „pro lidi“, jak by řekl bolševik. Úředníci zakázali. Přišli veledůležitě se zakazovacím výměrem. Skalák jen s úsměvem poznamenal: „Ty bovna nadělají mñ škody než ty vaše armády úředníků!“ S. se ovšem podřizuje zákonu, jinak neuhne ani o fous. To je důležité. Jaké máš – v nějakém porovnání třeba – zkušenosti na menším městě, v Želetavě třeba? Je tam nějaká sousedtější

vstřícnost? V čem ještě vidíš výjimečnost Skalákovu bájemství, kam tak rádi jezdíme?

K tý Želetavě, moje Monča vždy říkala, je tady krásně, „nikde jinde bych žít nechtěla… teda až na ty lidi…“ Jinak je to stejný jak všude. I tady žijí týpkové, takový ti pátkové, jak to zná Skalák. Takový ti pomáhat a chránit. No a na výjimečnost mlýna zase Moničák říká, nejlepší je to tu, když tady nikdo není. Ten klid, ta pohoda, snad i ty zvířata kolem jsou trochu hippie. Jezdíme tam celkem pravidelně. Víš, po tom potkávání těch některých divných spoluobčanů tam vždy načerpám novou energii. Znovu do boje s lidskou malostí a blbostí. Na ten kichotovskej boj s větrnými mlýny. Ještě k tomu našemu městysi. Něco podobnýho, ale samozřejmě v menším, spíš takový soukromý komunitní centrum, to za své dve dvou starých domů vytvořil náš kámoš Honza Švejdík. Takže želetavští alternativci

Chachacha, myslím si, že jsme hlavně přátelé, kamarádi… Vůbec nic proti slovu underground nemám. Opak je pravdou, mně se líbí. Česky „podzemí“ mi smrdí stuchlotinou, tmou, no prostě fuj. Ta angličtina je skvělá. Svým způsobem je to stejný. Tenkrát jsme se s establismentem nesžili, protože to ani nešlo. Kvůli slušnosti a tak vůbec. Dneska protože to ani asi nechceme. Tak to alespoň cítím já. Mně je to ukradený. To jejich pinožení, děsná pracovitost, růst pro růst, posranost, podlézání, strachy o existenci, i když o život oproti jiným zemím vůbec nejde. Vlastně s většinou svých spoluobčanů nechci mít nic společného. Ale já nejsem asi ten správněj se k tomu vyjadřovat. Ale tak to cítím. Jo, a Gumovi a jeho klubu moc fandím. On je ten grunt.

Co muzika? Kdy Tě to chytilo?

Kdy mě chytla muzika… Furt to samý, nic novýho, jak jsem si poslechl ten rock’n’roll poprvý, bylo vymalováno. Ještě dnes, když někde popíjíme a já pouštím nějakou muziku, tak těm mladochům říkám, chápeš, tohle, když si tenkrát uslyšel, tak bolševik prohrál. Oni věděli moc dobře, proč proti bigboši šli a snažili se to zarazit. Ale já byl léta jen konzument anebo člověk, co se motal kolem. Pomáhání s koncertama, vybírání vstupnýho a moderování. K tomu, co s klukama děláme dneska, mě dovedla vlastně náhoda, spíš takovej hec. Já jsem antimuzikus, ale v klubu u Barona jsme třeba se Syslem po koncertech s muzikantama, co ještě žili a jamovali, jako by zpívali, rapovali atd. No, taková partička za mnou přišla, že budou slavit narozky a jestli bych nedal něco dohromady. Na první pohled šílenost, ale kámoši, co už v různých kapelách hráli, to dali dohromady a my v garáži, jak klasický, začali zkoušet. No, měli trpělivost, já byl opravdu strašnej. No, a baví je to dodnes, šílený.

Ta výdrž stála za to. Letos když jste vystupovali v našem „domovském“ Paradoxu, jsem přesvědčeněj, že to bylo vaše nejlepší vystoupení, co jsem slyšel. Nejde to prostě dolů, naopak. Má to smysl, a to je něco, co stojí nade vším. Byli tam přátelé i z daleka a tu vaši živelnou smřšť oceňovali. Je to prostě jiný druh naplnění, než jenom žvanit v hospodě a balit sýry ve fabrice. Těším se, až Vás zase pozvu. Jak máte „nabitý“ kalendář? Kde, s kým, co a jak?

Kurva, Eriku, já nikdy sýry ve fabrice nebalil!!!! Já je kurva dělal, při vši skromnosti, což je mi vlastní, snad nejlepší ve Střední Evropě. A to do prdele za bolševika! – Teď jinak, netvoří se snadno, proto před tvým oceněním padáme na prdel a fakt dík. To víš všichni někde se nějakým způsobem živíme, takže někdy zkusíme, že si lezem na nervy, no pak se třeba přes měsíc nesejdem. Je to o tom, že já neumím napsat text na muziku. Vždycky je to naopak. Já ty svoje slinty done-su, přečtu a ti mů mladý géniové rocku něco

sesmolej, abych to já ukecal, aby to mělo hlavu a patu atd. Náš kalendář, no hrajem tak 12× do roka na ofis akcích. Většinou na nějaký pozvání. Třeba nyní jsme hráli už podruhé v Dobré Vodě u Pacova, podruhé za půl roku. Na pozvání fantastk starosty Matěje, super mánička, který dal ves do foršriftu. Spoluobčané, který by Skalák bral všema sty! Kámoši pozvou, třeba s Nevidim, Šaman a Pepa Šeda atd. Nyní hraní u Skaláka, takže domovská scéna. Jo a v tý Dobrý Vodě, jak tě znám, by se ti moc líbilo.

No, to „balení“ se mi tam víc líbilo, promiň. Víím, že Tě zaujaly texty Vráti Brabence.

Černá kronika: Jiří Kuběna

„V náruči Boží, odkud jsme vyšli, / večer se všichni sejdeme zas; – / kdo by se děsil, kdo by se trás? / Z oteckých paží, z Otcova domu / byli jsme na mžik posláni v svět; – / kdo by se obával vrátit se zpět? / Po trapné pouti navždy zas domů, / nikdy, už nikdy v tu chladnou dál! / V náruči Boží kdo by se bál?“

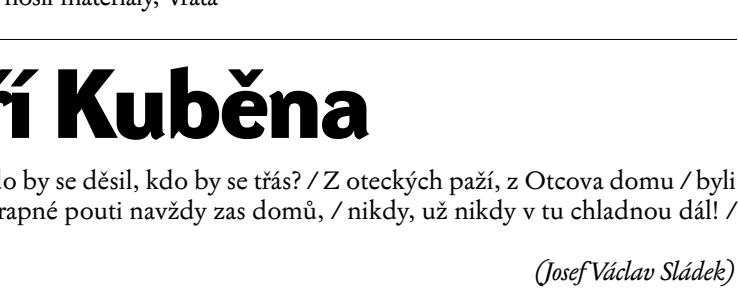
Když umíral Mikuláš Medek, který Jiřího předešel o bezmála půl století, dostal jsem poslední pohlednici s podpisem malířovým, s podpisem i další osobnosti pro Jiřího život velevýznamné, Václava Havla, a nakonce byl připojen podpis Básníkůa jeho pozvání kamsi abych přijel, a pode jménem bylo dopsáno neohroženě a provokativně: „Jeho Svatost Poezie“. „Jen jediný je smutek na zemi. Že nejsme sva-ti,“ píše Léon Bloy na závěr své „Chudé ženy“. A ten zápas o svatost a poezii je tím ústředním námětem života tvůrce, v němž je dlužen si počínat srdnatě, neohroženě a jedinečně, právě jen podle způsobu a řádu, v němž byl právě on jako jedinečná bytost na Zem vržen, láskyplně vyvolán jménem a osloven v svém vlastním jedinečném osudu. A život Básníka je ustavičným vyrovnáváním a balancem na těživě napjatého luku, jejíž pnutí povolí až okamžikem smíření v hodince smrti. Až k této bráně nese Básník svůj lidsky rozkolísaný život s tolika opovážlivostmi a hazardy po úzké lávce víry a lásky. A tento život je totožný s tím, či jeho zrcadlovým obrazem, co se odehrává na projekci Věčnosti. Život nemizí, pouze se mění. (Vita mutatur, non tollitur.) A země je zemi navracena. A přijde jednou okamžik vzkříšení. A přijde ten, který řekl: „Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.“ A aby bylo zcela jasno i v oněch ohledech přesně lidsky poměřitelných a definovatelných, je to ten, který nás jednou a na věky věkův ujistil: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Ten žijeme – i na ten, skutečný a nepominutelný, čekáme u Brány pokorných. Drahý Jiří, přimluv se i za nás u Nebeského Otce, nechtě je milostiv nejen duši Tvoji, ale též duši naší, nás všech, kteří zde dnes stojíme s úctou stráž u Tvého hrobu. Oremus!

Mohl bys popsat, jak na Tebe Vrátovo psaní (případně globálně jeho tvorba) působí? Co Tě k na tom přilákalo? Jak bereš Vráto-vu – hlavně v dnešním světě – neobyčejnost? Eriku, já jsem jen dělñas, lopata, co já ti můžu říct k textům Vráti. Líbí se mi, některým rozumím úplně, některým míň, tak to ale asi by mělo být. K tý neobyčejnosti. No vlastně je to asi měsíc, co jsem měl to potěšení posedět u Skaláka a Šárky v jeho společnos-ti. Saša s Ivou ho vezli dokonce myslím že z Brna a přespali na mlejně. On na mě působí hlavně jako člověk, skvělej člověk, to sezení dalo za hodiny dějepisu, literatury, občanský nauky. Skalák povídal, nosil materiály, Vráta

vzpomínal. Na seminář s Vrátem, na Chartu, na Havla, na smutný odchod, na Magora, na exil. Prostě, no však víš a znáš. Jak seděl vedle mě, nemohl jsem si nevšimnout jeho očí. Bylo v tom prostě něco, jak měl Magor. Šibalství, něha, ale i kurevská tvrdost. Ne na-darmo spolu sedávali U Křižovníků nakonec, nejhorší dělník, kterého jsem zaměstnal, byl Magor! Brabencova citace.

Krásná odpověď. Tím to můžem skončit. Díky. Ať žije Vobruč band!

Otázky – j.e.f.

(Josef Václav Sládek)

V noci z pondělí na úterý se roztrhla nebesa a barevné blesky křižovaly oblohu. A Básník se chystal odejít z tohoto slzavého údolí do světa, v němž jsou nám připraveny věci, „co lidské oko nevidělo a na mysl lidskou nevstoupilo“. Byl připraven Nejsvětějšími Svátostmi na cestu za lidský horizont a ty blesky na nebi byly tak barevné jako tužky, kterými Básník psal do svých deníků, kterými psal nesčetné láskyplné dedikace s pověstným obrázkem „Bítova jedním tahem“. Bítov vždy jedním tahem a barvy duhy jako symbol tvůrce při blahodárném dešti. Jak psát, jak mluvit o osobnosti tak blízké a tak strhující, svou jedinečností, osudem, mimořádnou obecnou vzdělaností, talentem na mnoho způsobů. Již jak ne o mnoho více než jinoch si vybral jméno básnické Jiří Kuběna. Jednou však před lety mi v jedné velmi tiché podvečerní chvíli řekl: „Až umřu, chtěl bych přece jen pro tebe být Jirkou Paukertem.“ Nechtě si to každý vysvětlí, jak jemu zvláště a jedinečně vyhovuje.

J. K. čte na demlovských oslavách před vílou Jakuba Demla v Tasově–Bosně, 2011, foto: archiv Dědictví Jakuba Demla

Život nemizí, pouze se mění. (Vita mutatur, non tollitur.) A země je zemi navracena. A přijde jednou okamžik vzkříšení. A přijde ten, který řekl: „Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.“ A aby bylo zcela jasno i v oněch ohledech přesně lidsky poměřitelných a definovatelných, je to ten, který nás jednou a na věky věkův ujistil: „Já jsem cesta, pravda a život.“ Ten žijeme – i na ten, skutečný a nepominutelný, čekáme u Brány pokorných.

Drahý Jiří, přimluv se i za nás u Nebeského Otce, nechtě je milostiv nejen duši Tvoji, ale též duši naší, nás všech, kteří zde dnes stojíme s úctou stráž u Tvého hrobu. Oremus!

j.e.f., neděle 13. 8. 2017, Nový Lískovec

Sépiovou kostí: Jakub Orel Tomáš aka Král Doubek

Básník, výtvarník a hudebník, narozen roku 1986 v Mladé Boleslavi. Studoval filosofii a filmovou vědu v Olomouci a v Ateliéru performance na výtvarné fakultě v Brně. Básnicky publikoval několik samizdatových sbírek, například koncentrovanější soubor Veget z roku 2011. Na festivalu Napříč bude pokřtěna sbírka „1975“ (Ears&Wind Records, 2017), která obsahuje básně z let 2013–2017.

JOT, foto: archiv autora

SMRT CHODÍ PO ŠPIČKÁCH

To můra na zem klesla
a létá ve smyčkách
já se chopím vesla
smrt chodí po špičkách.

Na mé bílé lodi
dnes nikdo nesmí spát
a každému se hodí
bůh tabák, bůh kabát.

Na mé bílé lodi
bledé lampy květ
a každému se hodí
stařec svět.

Zas můra na zem klesla
a létá ve smyčkách
kdo po mě vezme vesla
smrt chodí po špičkách.

×××

Na okraji Luny
tunel slov
svítím si na cestu
lampou s knotem krátkým.

Má čern se propila
na další list
vzdálil jsem se rukopisu
už nedokážu po sobě číst.

Na okraji Luny
tunel slov
kdo utíší srdce
kdo umlčí mé struny?

JESKYNĚ KOSÍCH PER

Horký pták pije led
leť za síť slepé tvůrkyně
horká příze, přízeň nahé
mladé lásky na klíně.

Jeskyně kosích per
tma neprostupná nahoty
hvězd stříbrná bílá modrá
v jejich chladu požár tmy.

×××

Černý panter kráčí
po hřbetě milující matky
tančili jsme s výskokem
po tváři Ti přeběhlo stáří
pevně jsem držel
ruku odcházení
zůstaň, zůstaň.

SLAVÍK V ZAJETÍ

Zda slavík zpívá v zajetí
nápěv lásky
milostný sladký slib?
Tak ji miluj vlahou, mlžnou
celému městu vyzpívej
vážnou vášeň svou
a směj se s ní a hraj si
na ženicha, na nevěstu
jež ulétla mu do větví.

TAJNÉ PEŘÍ

Nesu, nesu nahou ženu
ukryju ji do kořenů
už nepláče, už nedýchá
už nebije, už není má.

V hloží hledám lék
ulehnu vedle ní
přikryje mne kamením.

NA JEDNÉ NOZE

Zvážněl jsem jako volavky
v polích
na jedné noze vážím srdce hlas.

ZÁPAD PRVÝ

Postavil jsem se
k jezeru
klín v klíně
věštyně
mezi prsty raší duby.

ZÁPAD DRUHÝ

Stojím
vše plyne kolem mě
jsem žulová skála v řece času.

Vše stojí a já jsem v pohybu
jsem řeka času.

ZÁPADTŘETÍ

Kánon kobylek
do širokoplecého nebe
padne třpyt
Luno, to Tě
chřestíš klíči za šípkem?

JEZERO ZÍVÁ

Pod okrouhlým nebem
spím, rozpomínám se
na zpěv bodláků.
Zvolna plácne ryba
jezero zívá
slunce tančí
ve stínu vrb
rozpustilo vlasy
do mléka.

×××

Starého rodu syn
z patera horkých hor
poháru lásky
života plod.

Odkud odcházíš
odtud pocházíš
starého rodu syn.

ze sbírky 1975

Po pracovní době: 30. výročí

Je to pěkné až úctyhodné, pokud jakýkoli vztah, svazek, seskupení a další věci tomu podobné dokáží fungovat 30 roků, a pokud je to navíc ve stejné sestavě, o stejných lidech… nu, potom je to o důvod více ke slavení. A tak i my, členové znojemského hudebního ansámblu „Po Pracovní Době“, jsme se rozhodli, že je nutno toto naše významné výročí řádně oslavit, nejlépe hudbou, a kde jinde než tam, kde jsme to celé kdysi všechno začali,

Jedna z dochovaných archiválií kapely. Foto archiv PPD

tedy ve znojemské pivnici „Na stadiónu“, které nikdo z místních neřekne jinak než „Statek“. A tak se také stalo… Já, v naší kapele sám sebou jednohlasně dosazený na post bubníka, sedíce vzadu za ostatními svými muzikantskými kolegy, kteří se v potu svých tváří snaží vyluzovat vzájemně ladící a synchronizované zvuky a občas toto jejich marné snažení, podporující svými sporými mimo-rytmickými údery do bubnů… mám dostatek času zaobírat se pozorováním našich „fanoušků“. Nestává se nám často, aby při našem vystoupení lidé tancovali či vykonávali jakékoliv pohybové aktivity, ba právě naopak, za úspěch je námi považováno již to, že posluchači při našem hudebním předvádění se neopouštějí úprkem a v panice svá místa, hledajíce záchranu v přilehlém i vzdálenějším okolí. Nelze se zde nepochlubit tím, že i tomuto „problému“ jsme se hrdě postavili čelem, vykonali zde kus řádné práce a docílili toho, že v poslední době již návštěvníci našich akcí nám z nich nejenomže neprchají, ale naopak disciplinovaně setrvávají po celou dobu naší umělecké produkce na svých místech, což se samozřejmě i na našem hudebním projevu odráží pozitivním způsobem, neboť hraní před lidmi je pro nás mnohem více motivující, než když jsme si ještě v době nedávno minulé hráli sami pro sebe, popřípadě sami se sebou. Pravda, tento náš úspěch je sice vykoupen nemalým finančním úsilím z naší strany, ale koneckonců, který majitel hudebního klubu Vám dnes zamkne vchodové dveře zadarmo, že?

Ale zpět k našemu výročnímu koncertu. Tentokrát však bylo vše podivuhodně jinak a před námi se rytmicky vlnilo nezvykle mnoho postav. Pravda, u některých z nich sice nebylo úplně zřejmé, zdali jejich tělesné pohyby byly vyvolány naší hudbou a nebo se jedná o jejich marnou snahu udržet tělesnou rovnováhu po nadměrném požití alkoholických nápojů, popř. jiných oblažovačů…, ale moji pozornost upoutala postava, jež se od všech ostatních „tanečníků“ již na první pohled diametrálně odlišovala! Mladý, nepřilíš vzhledný muž, tancující v extázi jako kdyby byl na koncertě úplně jiné kapely, s orgasmickým výrazem ve tváři (a dost možná, že nejenom tam – ostatní jeho těles-

né orgány byly však mému zraku naštěstí skryty), freneticky tleskající po každé naší skladbě… Tento podivuhodný úkaz byl pro mě, po celých těch 30 letech našeho hudebního snažení, věci naprosto nevídanou, a tak není divu, že vzbudiv moji pozornost, rozhodl jsem se jej poznat blíže. On však, jako kdyby četl mé myšlenky, se ke mně ihned po naší poslední skladbě vrhnul a za neustálého poplácávání a objímání mé maličkosti se mně jal vykládat, jakáže jsme perfektní, boží a já nevím ještě jak moc dokonalá kapela atd., atd. Nu což, nebudu zastírat, že i při mé příslovečné skromnosti, jsem se tetelil blahem a hrdostí nad tím, že se po těch mnoha letech konečně našel znalec, který dokáže rozpoznat a ocenit kvalitu!

Ale jak praví moudrá lidová pořekadla „Žádné štěstí neroste do nebe…“ nebo také „Všeho do času…“, tak i mé nadšení vydrželo přesně jen do té chvíle, než se ke mně přitočil jeden z mých známých a optal se mě „Odkud že onoho nadšeného fanouška znám?“… „A jak dlouho?“… „A co o něm vím?“ Na moji odpověď, že: „Teprve od nyní, ale to není zase až tak důležité, protože ten člověk je opravdický, ale opravdu opravdický hudební fajnšmekr s obrovským kulturním rozhledem, čehož je konec-konců nepochybnitelným důkazem i ten fakt, že se mu líbíme zrovna my“ atd., atd. …, tak tento můj kamarád mně suše oznámil, že se jedná o místně příslušnou mediální hvězdu, místními domorodci familiárně nazývanou „Vánoční ovco-šuk“.

Dlouze a nechápavě jsem na něj zíral… a až po nějaké době se mně začaly na mysl vkrádat vzpomínky na palcové novinové titulky z prosince léta páně 2013, které svým čtenářům zvěstovaly informaci o tom, že „Mladík se pokusil v centru Znojma znásilnit ovci“, přičemž následné články se detailně rozepisovaly o tom, že jakýsi „milovník“ zvířat, který byl posléze zadržen policií, se pokusil o pohlavní styk s ovečkou, jež byla spolu s dalšími zvířátky ve Vánoční ohradě a měla být vánočním potěšením nejenom pro něj, ale především pro naše nejmenší spoluobčánky…

PROČ? PROČ? PROČ? – začalo mně neodbytně vířit hlavou. Proč zrovna my? A proč se to muselo stát zrovna, zrovínka nám a ještě navíc na našem výročním koncertu? Čím jsme si to „zasloužili“? Vždyť, za celé ty roky našeho muzikantského působení jsme udělali výrazný krok kupředu, co se kvality hudebního projevu týče… A též i hlasový projev našeho zpěváka zaznamenal výrazného pokroku, takže si ho již nelze plést se zvukem jakéhokoli přežvýkavce… A navíc co teď? Co dál? Máme se snad v budoucnu, pokud bude tento k podřádu sudokopytníků laskou překypující jedinec přítomen našim uměleckým výkonům, vyvarovávat při naší již proslulé pódiové šou předklonů a jiných animálně vyzývacých tanečních kreací? Co na to řeknou naši dva skalní fans? Neodvrhnou nás? Taková ostuda… hmm Prátele…, není nad to v klidu a s rozvahou, hned poté co vášně utichnou, se zamyslet a to jsem také učinil… A když tak o tom nyní, jak jsem již psal „v klidu a s rozvahou“ přemýšlím… Na druhou stranu, buďme k sobě upřímní… počet našich příznivců není zase až tak velký, abychom si mohli dovolit odvrhávat potenciální fanoušky jenom na základě nějakých primitivních a zažitých předsudků, co se výběru sexuálních partnerů týče… Naopak, domnívám se, že je nutné aktivně bortit zažité a odsuzující stereotypy…, nebát se být průkopníky nových mravů…, nových morálních zásad…, nových pohlavních úkonů…, že? Výsledkem je tudíž to, že do svého repertoáru nově zařazujeme skladbu od Jiřího Šlitra s textem: „Máme rádi zvířata, zvířata, protože jsou chlupatá a mají hebkou srst…“ Tož asi tak… Mějte nás, ovce a ostatní rádi i dalších 30 roků – Béééééé Váš Jonatán:)

Jonatán

Úhly pohledu: Maniaci

Často kritizuju český hip-hop za pitomé texty. Snadno se peskuje, horší je jít s kůží na trh. Výhodou rapu je, že rýmy mohou být prosté. Tohle je můj pokus o rapový text:

ČESKÝ FILM

Je sobota večer, ve městě chcíp pes
kámoši to neberou, no to je vážně dės
tak co se dá dělat, u telky zakempím
jo to jsem neměl dělat, dávali český film
běží pátá minuta, ale zdaj se to bejt hodiny
banda českých celebrit tam mele pičoviny
tak si říkám, vole, proč to nevypneš?
ak ukázala kozy Vica Kerekes

o, český film Prej je to celkem blbost,
ale zase tě to pohladí, tak to si radši hladit cirkulárkou pohlaví
ale jo, má to svý mouchy, tak co vlastně chceš?
vždyť nakonec se ukáže Vica Kerekes

Jo někdy je to pruda, furt ty stejný ksichty
von ten český divák bude asi pěkněj ichtyl
Donutil se šklebí, Liška je zas dement
Macháček se tlemí a pan Lorenc zkoumá cement

A že tam není příběh, tak na to sere pes
tak ať ukáže kozy Vica Kerekes!

Svěrák musí počkat, než táta něco dopíše
Hřebejk právě natáčí další odvar z Pelíšek
Renč má radši křesťany a orgasmy Lídy Baarový
a pak se pořád divíme, proč nemůžem bejt světoví

Vždycky je to blbost, ale zase tě to pohladí
je nakonec fuk, jestli Lidice se vyhladí
i český pokus o drsnej horror končí ... veď to vieš
odhalenýma ceckama Vicy Kerekes

Byl jsem včera v Národním a dávali Brechta
někdo se tam zamýšlel nad podstatou světa
za chvíli jsem usnul a když jsem se probudil
tak uzakoval kozy... Míra Donutil

Vždycky je to blbost, ale zase tě to pohladí
je nakonec fuk, jestli Lidice se vyhladí
je to hezky česky, tak už to neřeš
vždyť ukázala kozy Vica Kerekes

Vojtěch Landa

Filmové okénko: J. J. Campanella: Tajemství jejich očí (2009)

Snímek získal zahraniční Oskara, takže jej jistě nelze označit za ne-

známý, ale mé pozornosti unikl. Argentinský film zdařile kombinu-je několik žánrů: post-moderní, detektivní a zčásti také romantický film. Vždy když už se zdá, že autoři klouzají na příliš patetické vlně,

změní se narativ, skočíme do jiného času, anebo přijde akčnější scéna. Avšak akce je tu málo, o tu tady opravdu nejde. Sledujeme lásku jedné dvojice na pozadí nevyřešené vraždy. Více netřeba prozrazovat. Snad jen, že tajemství očí není jen banálním názvem – skryté pohledy skutečně hrají klíčovou roli v celém vyprávění. Existuje i americký remake, ale proč si pouštět remake, když je dostupný originál?

A. L. Amirpour: The Bad Batch (2016)

„Multi-kulti nechceme!“ křičí pravidelně naši vlastenci a pochoďuj městem (ovšem není jich zdaleka tolik, kolik by si přáli). A mezitím nám iránsko-americká režisérka servíruje svůj multi-kulturní a multi-inspirační guláš. Osamělý příběh post-apoka-

lyptické pistolnice, která se bije za lepší zítky i bez ruky a nohy. Krásná, pomalá, post-apokalyptická dystopie. Kultovní Die Antwoord nezní jen z repráků, ale režisérka se inspirovala i výtvarnou stylizací této hudební skupiny – např. smajlíkové šortky hlavní hrdinky. Děj je klasický a vlastně dost přímočarý, ale to nevadí. 5 % dialogů, 95 % misanscéna. Perfektní soundtrack. Jedinou nevýhodou je, že režisérka nenalezla vlastní rukopis. Je to „jen“ kvalitní mix Rodrigueze (Od soumraku do úsvitu) a Mad Maxe.

Vojtěch Landa

Uši a Vitr

Na vlně hořícího psa: Část devátá – Včely

František Fiala odložil dýmák a podrbal se na zátylku. Dnes již třetí, povzdechl si. Do deseti minut včela umře. Její žihadlo se zatím dál bude zavrtávat do jeho masa. Vždycky jej to zamrzelo. Smrt bolí. Jakákoliv. Je nejvyšší čas skončit. Sluníčko začínalo pálit a svažitá kamenitá cesta za plaňkovým plotem se plnila výletníky. Jako každé léto. Přistoupil k plotu a rukou narovnal zavěšenou smrkovou desku, do které před mnoha lety pájkou vypálil Prodej medu. Z kapsy vytáhnul jablko, opřel se o plaňky a mlčky pozoroval davy lidí směřující k zchátralému Mlýnu, a odtud po zelené značce k Vodopádům. Slušné časy jsou pryč. Ještě ti starší jej pozdravili a on jim s úsměvem odpovídal. Ostatní jej ani nevnímali. Zahledění do přístrojů v dlaních, snad aby ten kilometr a půl nezabloudili, a ti mladší se sluchátky na uších, aby je nerušili ptáci a zurčení vody v potoce, naštvaní na své rodiče a prarodiče, že si musí ničit své nové tenisky na cestě plné kamení k jakýmsi blbým bezvýznamným vodopádům. Pořád rovně, dolů z kopce a pak doprava! – vykřikl muž v křiklavě červené větrovce povel rodince, máchl rukou před sebe a zrychlil tempo. Manželka, dvě děti, sportovní oblečení ze supermarketu v akci a čtvery špunty v uších jej mlčky následovaly. Půjdu nachystat med, pomyslel si Fiala. Až se budou od vodopádů škrábat zpátky do kopce, tak se někteří z nich zastaví a budou se na něj ptát. Včelařit se naučil od táty, v deseti letech měl první včelstvo. Teď je o šedesát let starší a otec je již dávno na pravdě boží. Maminka od nich odešla, když bylo Františkovi patnáct. Do města menšího než větší vesnice. Nemohla již déle snést život na samotě, Fiala byl stále u včel a syn s ním, nejbližší autobusová zastávka dva kilometry daleko a obchod o několik zastávek dál. Sněhu po pás čtyři měsíce v roce, čtyři měsíce plískanic a čtyři měsíce neúprosného vedra. Barák na spadnutí a ten hrozný kopec! Otec jí tehdy pomohl odnést tašky k autobusu, František také dvě nesl. Když se spolu, již sami dva, vraceli z kopce domů, mlčeli. Každému se honilo hlavou něco jiného. Vypláchnuté sklenice několikrát vytřel suchou utěrkou a položil je na rozpálená kamna, aby dokonale vyschly. To samé udělal s víčky, pak vše přenesl na stůl a z mlékárenské konve naplnil sklenice přes trychtýř medem. Pro tuto chvíli měl vše hotovo. Odpoledne ještě uklidí. Večer přijede ona. Jako vždycky na konci měsíce. Eliška Fialová při pohledu do zrcadla bolestí zkřivila rty. Její tělo mělo stále barvu jejího příjmení. Ani tři týdny u moře nepomohly. Měsíce škulčila každou korunu, odbývala jídlo i parádu, aby na radu lékaře dala odpočinout umírajícímu tělu v přímořském podnebí. A pak si vzala měsíc dovolené, poprvé v životě letěla letadlem, na jih, a když seděla na pláži a vlny jí smáčely nohy, nabrala do dlaní mořskou vodu a jazykem ochutnala její slanou příchut'. Celou dobu tam a pak ještě týden po návratu se rozhodovala, jestli to udělá či ne.

Dnes cítila, že je na vše připravená. Ranní sprcha jí udělala dobře. Zatáhla za sebou mokrý igelit a bosky, jen tak nahá, přešla do vedlejší místnosti, která byla s jedním oknem kuchyní i ložnicí zároveň. Posadila se ke stolu k hrnku nedopité kávy a pozorovala, jak se v koupelně na luxferách sráží pára v jednotlivé kapky a ty se pak slévají do potoků a řek a odtékají pryč. Pryč. To je ale pitomé slovo, pousmála se. Na to je ještě čas. Dnes se s ním po měsíci zase setká a poprvé jej přivede k sobě. Bude se mu věnovat a on bude jen její. Navždy.

Na život v ubytovně si zvykla rychle a na život ve městě menším než větší vesnice ještě rychleji. Kolikrát mu říkala, že tu samotu již nevydrží, kolikrát ho prosila, aby odešel s ní. Nic nepomohlo. Fiala se na ni vždy jen mlčky díval. O dvacet let starší než ona, nikdy nevěřil, že uteče jako jeho matka. Ani to dítě jim Bůh nedal. A ona, Eliška, po něm tak toužila! Když tehdy spolu čekali na autobus, ukrytí před deštěm v plechové zastávce, vytáhla z kapsy klíč a dala jej Fialovi. Myslela si, že ho již neuvidí. Ale nikdy se nerozvedli. Místo toho za ním vždy koncem měsíce zajela. Někdy na den, jindy jen na pár hodin. Posedět, prohodit pár slov a pak dělat to, co dělají dospělí. A když nastal čas odjezdu, tak jí vzal tašku, dal do ní sklenici medu a šel ji vyprovodit na kopec k autobusu. Vždy se posadila na zadní sedadla, s taškou vedle sebe a dívala se na něj, dokud jí s rukou kynoucí k pozdravu nadobro nezmizel z očí.

Káva byla již studená. Ze vzpomínek ji probudila vůně bublaniny. Trhla sebou a podívala se na hodiny. Je nejvyšší čas. Poledne. Odklopila víko remosky. Dnes jej poprvé zavede k sobě domů. Určitě tady bude spokojený. A zůstanou spolu. Navždy. Vzala si na sebe šaty, které si dovezla z dovolené. Z malého sekáče, kde nechala poslední peníze. Ale věděla, že se mu v nich bude líbit. Opatrně za sebou zavřela dveře a klíčem v zámku otočila dvakrát. V mateřské škole, kde pracovala jako kuchařka, byl klid. Na chodbě se pozdravila s kolegyní a pak přes prosklené dveře nakoukla do herny. Když ji zahlédla učitelka, dala si ukazováček na ústa a pokynutím hlavy ji pozvala dál. Děti spaly pod přikrývkami na lehátkách. Jen jedno místo bylo prázdné. A pak ho uviděla. Hrál si v rohu místnosti s dřevěnou stavebnicí. Na rozdíl od ostatních dětí nikdy po obědě nespál. Mohu? Zeptala se učitelky. Samozřejmě, ale prosím potichu, odpověděla jí šeptem. Vzala jej za ruku, ze skříňky označené včelkou vytáhla sandále a obula mu je. A pak, jako pokaždé když měla službu a chvíli času, se s ním vydala na procházku do školní zahrady. Když spolu prolézali dírou v plotě, kterou včera v noci nachystala, tak se na ni podíval a zeptal se – půjdeme daleko, teto? Ano, Františku. Daleko.

Jeroným Nikdo

Festival Napříč – program 2017

Pátek 1. 9. – velká scéna (od 17 hod.)	Sobota 2. 9. – velká scéna (od 11 hod.)	Pátek 1. 9. – malá scéna (od 19 hod.)	Sobota 2. 9. – malá scéna (od 16 hod.)
PO PRACOVNÍ DOBĚ ŠMOX HICKORY JACK 3+ MECLOPIN BAND DIE RETARDOVANÝ KOKSOPLYN	JOSEF KLÍČ PBK BLUES VOBRUČ BAND HERNABAR HERMAN TRAUMER HLADOLET VE VLASTNÍ ŠTÁVĚ HROZNĚ BALZAMINA HOKR NEVIDIM ČERSTVĚ NATŘENO	MIKY MARUSJAK & POETIC BAND TAŤÁNA FIALOVÁ TÁŇA BŘEZINOVÁ VILMA GALADRIEL MOJMÍR VRBA STANISLAV DENK ŽEN PETR VOJNAR	IVAN BABORÁK MAREK LUTKA KRÁL DOUBEK NIKOL FISCHEROVÁ & HELÉN PETR HRUŠKA IVAN MOTÝL JAN ŠNĚBERGER JAKUB CHROBÁK VÍTA ŤOVAJZ HOLATA & SPOL. KAREL VEPŘEK JAKUB NOHA

Měsíční noviny

Ears&Wind Records

Recenze odjinud: Divergent Connections Orchestra

Saxofonista Pavel Zlámal a jeho občasné sdružení Divergent Connections Orchestra natočili CD se záznamem své kolektivní improvizace. Album se jmenuje Odlet III, ale v diskografii kapely má pořadové číslo jedna.

Pavel Zlámal & Divergent Connections Orchestra v Modetě. Foto archiv kapely

Divergent Connection Orchestra je volné sdružení hudebníků, které Pavel Zlámal vytvořil a využil jako praktickou část své disertace na Janáčkově akademii múzických umění. Věnoval se tam improvizované hudbě nejen jako hudebník, ale také jako doktorand a Divergent Connection Orchestra mu v roce 2015 odehrál doktorandský koncert. Pavel Zlámal v rámci tohoto velkého improvizčního sdružení účinkuje mnohem víc jako dirigent či guru vystoupení, která nejsou předem nazkoušená a koncentruje se v nich značná část širokého hudebního záběru, který je Pavel Zlámal schopen obsáhnout. Je totiž členem bigbandu B-Side Band, hraje v komornějších projektech Next Phase a Bisaxuality, věnuje se i sólové volné improvizaci a interpretaci soudobé vážné hudby nebo grafických partitur, ale je také součástí retro rock’n’rollových Fireballs. Do koncertů Divergent Connection Orchestra dokáže vmáchnout takřka od každého něco a přitom z nich udělat kompaktní hudební událost. Album Odlet III vyšlo u labelu Ears&Wind Records a jde o živý záznam vystoupení v bývalé brněnské textilce Modeta v lednu 2017. Nahrávka tak do značné míry zachycuje i autentickou energii koncertů, která je pro Divergent Connections Orchestra důležitou částí image. I přes studiový mastering proniká pocit bezprostřednosti a určité zvukové neučesanosti – tak trochu jako by se jednalo o pirátsky pořízený záznam vydaný jako bootleg. K tomuto pocitu vede už červenooranžový obal s písmem imitujícím psací stroj s texty napsanými na psacím stroji – album na první pohled vypadá jako spíchnuté na koleně. Při bližším pohledu je ale poznat, že je to klamné zdání a obal i stručný booklet věrně odrážejí to nejdůležitější – totiž hudební obsah. V sestavě na albu Odlet III hraje včetně Pavla Zlámala celkem jedenáct hudebníků. Vesměs se jedná o individuality, které mají i své vlastní projekty, věnují se kompozici a vůbec samostatné práci. Sestava Di-

vergent Connection Orchestra bývá proměnlivá, najdou se v ní hudebníci orientovaní na různé žánry, od zvukových experimentátorů přes filharmoniky až po členy folkové kapely Plachý host nebo undergroundem poznamenaných Děti kapitána Morgana. Důležité je, že se nechávají vtáhnout do společné tvorby, která probíhá v reálném čase „tady a teď“, vnášejí do výsledku své umění, energii a nakonec i svá klišé, která jim Pavel Zlámal na místě rozbíjí a zasazuje do nečekaných souvislostí a dává jim překvapivý smysl. Album se po mluveném úvodu ve stylu kádrového posudku na kapelu rozjede jako jam session bicích a syntezátoru, do jehož rytmické a harmonické přehlednosti se nabourá dlouhý tón fagotu. Pomalu se přidávají další nástroje, rytmická i harmonická struktura se zahustí do zvukové masy, z níž se vynoří sólo saxofonu. Padesát jedna minut alba je rozdělených na osm částí, v nichž se na závěr vrátí úvodní riff. Pavel Zlámal střídá zvuk celé kapely s komorními pasážemi menších skupinek, vytváří zvukové kombinace podle okamžité potřeby a orchestr dokáže zaříznot dlouze šelvicí nebo psychedelickou pasáž jedním rázným clusterem, za kterým lze jen vzdáleně tušit přesný akord jazzového bigbandu. Výsledek je kombinací hudební otevřenosti, hráčské zdatnosti a taky šoumenství, které je zřetelně cítit i z poslechu alba. Pavlu Zlámalovi a Divergent Connections Orchestra se povedlo vytvořit věrný zvukový obraz své práce. Dobrou volbou už byl živý záznam – ten přenesl k posluchači aspoň kus koncertní atmosféry, která je pro tento typ hudby možná důležitější než zvuková vytříbenost nahrávacího studia. Kdo si poslechne Odlet III, získá dobrou představu, v jaké kondici se Divergent Connections Orchestra momentálně nachází, co ho baví, v čem jsou jeho silné stránky a bude se při poslechu pravděpodobně i dobře bavit. Kdo se spokojí s nahrávkou, dělá ovšem v případě Divergent Connections Orchestra velkou chybu. Zprvu přijde o dirigujícího Pavla Zlámala, což je specifický zážitek sám o sobě. A dost možná ho minou také další akce, které na koncertech probíhají paralelně s hudebním programem – během doktorandského koncertu před dvěma lety vzniklo několik obrazů, rozdával se kozí sýr a historky ze života moravské vesnice. Pozoruhodné ale je, že žádná z těchto akcí nepůsobila jako samoúčelná legrárka, ale doplnila o další prvek Zlámalův hudební svět, který v koncentrované podobě zachytilo právě album Odlet III. Divergent Connections Orchestra: Pavel Zlámal – saxofon, vedoucí, Petr Ptáček – bicí, Václav Pálka – bicí, Martin Konvička – klávesy, Šimon Pavlík – trombon, Ivan Koubek – tuba, Jan Navrátil – kytara, Michal Indrák – moog, Jana Zmeškalová – fagot, Radek Zapadlo – saxofon, Edgar Mojdl – flétny)

Obal desky

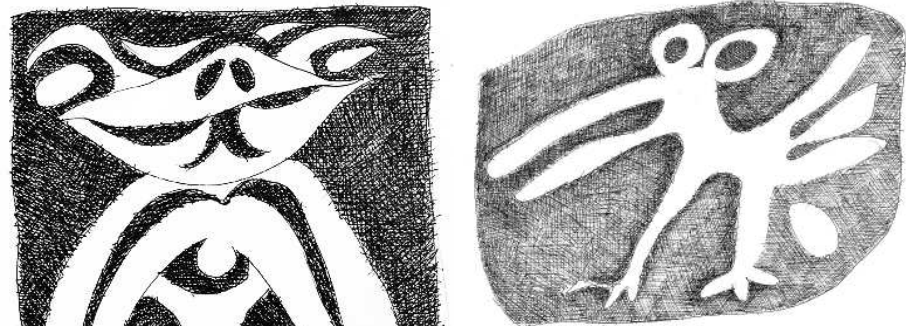
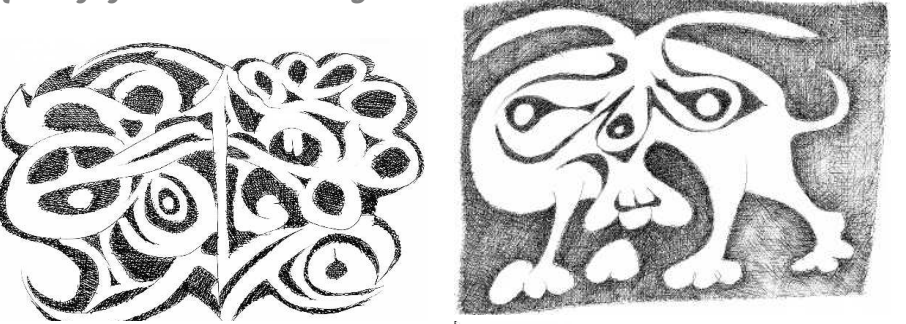
Boris Klepal

Vydali jsme: Jakub Orel Tomáš – 1975

Básnická sbírka brněnského básníka, výtvarníka a hudebníka, kterou ilustrovala Marika Volfová. J. O. T. se narodil roku 1986 v Mladé Boleslavi. Studoval filosofii a filmovou vědu v Olomouci a v Ateliéru performance na výtvarné fakultě v Brně. Básnicky publikoval několik samizdatových sbírek, například koncentrovanější soubor Veget z roku 2011. Některé z textů byly otištěny ve 3. čísle čtvrtletníku Partonyma. Nyní poprvé knižně vychází sbírka s názvem 1975, která obsahuje básně z let 2013–2017. Název i vzhled odkazuje k černému diáři z roku 1975, kam básně a písně zapisoval. V písňové tvorbě se cyklicky vrací k motivům českých překladů a parafrází indiánské poesie ze 70. let. Jiné texty sledují odkaz mistra Karla Hynka Máchy i dalších básníků mýtu a přírodní milostné lyriky. Název proto můžeme chápat jako autorovu bytostnou vazbu k minulosti, blízké i vzdálené.

Dílna: František Blažek

Výtvarník, narozen roku 1977 v Brně, žije a tvoří tamtéž. Ilustrátor knihy Bloudivé tříspřeží od Radima Babáka. V Brně v současnosti pracuje jako kuchař ve Vegalitě.

Dýmem: Anonym

„Stalo se to v době mé služby ve Střední skupině Sovětských vojsk. Pouze si vzpomínám, že se všechno odehrálo v polovině sedmdesátých let kdesi na Severní Moravě. Jméno toho malého města si už bohužel nevzpomínám. Nevím ani přesně proč jsme tam zastavili. Jestli kvůli poruše auta nebo jen kvůli tomu vypít si někde pár piv. Kdo jsme tenkrát byli? Tři důstojníci Sovětské armády. Po pár pivech jsme se rozhodli, že se ještě trochu projdeme. Jestli znáte ta malá česká města - každé má velké náměstí, jemuž vládne kostel. Hlavní dominanta města. Je jasné, že jsme tehdy byli všichni kovaní ateisté. Někdo si jej podložil vědeckými důvody a jiný jen svojí neznalostí nebo hloupostí. Vešli jsme do chrámu. Uvnitř nebylo nikde nikoho. Stojíme v uličce a rozhlížíme se. Čekáme, že nás každou chvíli někdo vyhodí. Proč? Tehdy se mezi vojáky šířila taková pohádka. Že když někdo z našich vejde do zdejšího kostela, tak jej místní věřící rychle vyženou ven a celý kostel nechají znovu vysvětit. A tohle vysvěcení prý přijede provést sám římský papež. Protože my bezvěrci dle nich svojí přítomností znesvěcujeme jejich chrámy. Tento nesmysl samozřejmě pocházel z naší zbednělosti, jíž jsme trpěli díky pohádkám všeho druhu, jimiž nás doma zásobovali, abychom zůstali čistí v té jejich víře. A v tom. Někdo nám přichází v ústřety. Dodnes nevím, kdo to byl. Přišel k nám a ptá se. Proč jste vešli? Za pokáním? Pomodlit se? A to vše řekl veden dobrou vírou a s úsměvem na rtech. Ani s náznakem toho, že by nás snad chtěl vyhnat ven. Naprosto jsme se zarazili. Otec nás velmi zdvořile poprosil, zda bychom sňali své důstojnické čepice, protože jsme v domě božím. Pohlédli jsme jeden na druhého a sejmuli jsme své čepice. Když kněz viděl naše zmatení a rozpaky, vlídně nás vyzval, abychom ušedli do kostelních lavic s tím, že nám zahraje na varhany. A potom nám otec dokonce téměř celou hodinu hrál. Naše dojmy byly pocit letu a krásy. Velmi tichý a slavnostní pocit v srdci. Natolik silný, že se slovy nedá sdělit. Poté nás pozval na svačinu a naslouchal našim slovům díky, nadšeným a trochu hloupým zároveň, přičemž nás tiše pozoroval svými velikými všechápajícíma očima. Při loučení každého z nás požehnal křížem a pronesl nějaká slova, myslím, že v latině. Co znamenaly? To nevím. Ale zcela jistě znamenaly dobro, protože to říkaly zároveň jeho oči. Tohle je můj příběh. Bohužel si nepamatuji, jak se ono město jmenovalo, protože zcela jistě bych onoho člověka, pokud by byl naživu dnes v Česku našel a hluboce se mu poklonil. Protože to byla opravdu první, pro mě tehdy dvacetiletého chlapce, první lekce milosrdenství a pochopení.“

Anonym

Povídka: Karma a život věčný

„Vy jste pan Vít?“ „Jo, jdete na tu karmu? Pojdte dál.“ Pustil jsem ho do dveří a šel za ním. Zarazil se v kuchyni. „Karma je v koupelně, tam …“ „Moment pane.“ Položil si na stůl igelitku a vytáhnul mraženou kuřecí půlku. Asi to sebou nosil dlouho, bylo to docela rozměkklý. Vzal nůž ze dřezu a rozpáral igelit. „Máte někde prkýnko?“ „Prosím?“ „No prkýnko přece, musím to naporcovat.“ Vytáhnul jsem prkýnko a dal mu ho. Byl docela zručnej. Pár řezů a kuře bylo na kousky. Pak popošel k troubě. Otevřel ji a vytáhnul plech. „To nemyslíte vážně!“ konečně mi to došlo. „Co jako pane?“ „Snad si tady nechcete píct to kuře?“ „Já se musím nejdřív najíst. Hladovej nic neudělám.“ „Sakra, vy mě máte opravit karmu a ne si tady vařit.“ „Podívejte se, neměl jsem čas poobědvat a když mám prázdný břicho, tak nic neudělám.“ „Nemyslete si, že vám podepíšu nějaký hodiny za to, že mi tady sviníte kuchyň!“ „To je v pohodě, to je v ceně.“ Mezitím, co jsme se dohadovali, rozložil kuře na plech, našel koření a zavřel do trouby. Pak to pustil. „Kurva, to snad není možný! Vy mně máte spravit tu posranou karmu. No to jsem ještě neviděl!“ „Jen mě nechte, já to potom udělám.“ „Budu si na vás stěžovat.“ „Jasně. To je vaše právo.“ Už měl naspaný ve dřezu brambory a začal je škrábat. „Kdybyste mně radši pomohl, bude to dřív hotový a budu se moct dát do práce.“ „No to je vrchol!“ Zuřivě jsem vyběhl do předsíně a dvakrát ji přerážoval tam a zpět. Pak jsem, já blbec! dorazil zpátky do kuchyně, vytáhnul jsem si nůž a pustil se s ním do brambor. „Tohle děláte běžně?“ „Jasně, víte, já nemám čas se ani pořádně naobědvat a nerad bych si uh-nal vředy. Vředy jsou svinstvo.“ „Ale nemyslete si, že vám zaplatím nějakou práci, když tady vaříte.“ „Už jsem vám říkal, je to v ceně.“ Doškrábali jsme brambory a dali je vařit. Pak povídá: „Nemusíte se už se mnou zdržovat. Teď mě to pěkně vyjde.“ Umyl jsem si ruce a šel do obýváku. Pustil jsem si televizi a snažil se nemyslet na instalatéra, co si vaří v mé kuchyni. Za chvíli vrazil hlavu do dveří. „Pane Vít, kde máte struhadlo?“ „Na co struhadlo?“ „Na okurkový salát přece.“ „Je pod dřezem.“ Hrál se nějakej fotbal. Pokoušel jsem se to sledovat a přemýšlel jsem, jestli si i ti fotbalisti berou dovolenou, aby si k nim mohl někdo přijít uvařit. Časem to začalo z kuchyně vonět a opravář se znovu ozval. „Nechcete si taky vzít?“ „Jděte do hajzlu s tím vašim kuřetem.“ Zabořil jsem se ještě víc do sedač-ky a vrátil se k fotbalu. Pak jsem slyšel, jak pokládá talíř do dřezu a říká: „Tak jdu na tu karmu.“ Ostentativně jsem mlčel. Potom už se ozývaly jenom zvuky klíčů a kladi-va. Za čtvrt hodiny bylo hotovo. „Pane Vít, můžete si to jít zkontrolovat.“ Došel jsem do koupelny. Na stěně visela nová černá bedna a digitálně na mně mrkala. Moje stará karma smutně stála v rohu.

„Proboha co to je?“ „SX pětka.“ „Cože?“ „Nejnovější typ SX5, horká novinka, plně automatická – žádnéj ovladač. Čipové řízení detonace, rozbuška napojená na uzávěry krytu – naprosto nedobytná!“ „Jaká rozbuška, co to melete? Snad to není …. !“ „Bomba? Jistěže je to bomba.“ „Chlape, vy jste blázen, já potřebuju opravit karmu a vy mě sem dáte bombu!“

Všiml jsem si, že čísla na displeji se odpočítávají. „Pane Vít, já nejsem žádnéj blázen, podívejte se na instalační list. Tady je jasně napsáno: Vít Tomáš – objednávka instalace SX5 s demontáží stáva-jící jednotky.“ „Tak to u vás máte pěknej bordel. Co já budu dělat s tímhle krámem v koupelně?“ „To je vaše věc. Já tady mám jasně napsáno SX5. To není moje chyba, já jenom dělám, co mě řeknou z obchodního.“ „Kdo to tam má na starosti? Já to tak nenechám.“ Ukázal mi dole na pa-píře jméno a telefon. Vzal jsem to do předsíně. Zvednul jsem sluchátko a vytočil číslo.

„Kudláčková, prosím.“ „Tady Tomáš Vít, dobrý den, já jsem si u vás objednal opravu karmy a vy mně sem pošlete nějakého magora!“ „Copak se stalo, pane Víte?“ „Ten váš člověk přišel o půl hodiny později, než bylo domluveno a pak si tady uvařil oběd…“ „Víte, to on dělá, hladovej nemůže pracovat.“ „Na oběd já kašlu, milá paní, ale on mně do koupelny nainstaloval bom-bu.“

„Momentík…“ Chvilí jsem slyšel šustit papíry. „Haló…?“ „Ano.“ „Tak, pane Víte, v objednávkovém listě je SX5. Máte štěstí, to je nejnověj-ší typ. Naprosto spolehlivá. Na bázi TNT, elektricky ovládané spouštění. Ta srovná všechno v okolí asi sedmdesáti metrů.“ „Vy jste se snad všichni zcvokli. Mně přece neohřívala karma v koupelně. Chtěl jsem jenom provést opravu a vy mi sem dáte bombu.“ „Takže pokud to dobře chápu, vy rozporujete vaši objednávku se sku-tečným stavem?“

„No jistěže rozporuju!“ „Tak to se prosím obraťte na reklamační oddělení. Klapka 515, paní Kou-delková.“

„Pěkně děkuju.“ Praštil jsem sluchátkem a vytočil klapku 515. „Reklamace, u telefonu Koudelková…“ „Tomáš Vít. Dobrý den.“ „Dobrý den, jak vám můžu pomoci?“ „Paní Koudelková, objednal jsem si u vás opravu karmy a na obchodním to asi zmaslili a váš člověk mi v koupelně nainstaloval bombu.“

„Jaký typ prosím?“ „Říká, že je to SX5.“ „To máte obrovské štěstí. To je nejnovější typ, naprosto spolehlivá.“ „To už jsem slyšel a co se s tím dá dělat?“ „A už proběhla detonace?“ „Proboha ne!“ „Na kdy je nastaveno odpočítávání?“ „Moment,“ otočil jsem se na instalatéra: „ Kdy to má bouchnout?“ „Za dva měsíce.“

„Za dva měsíce paní Koudelková.“ „Až za dva měsíce? Tak to vám bohužel nemůžeme pomoci. Záruka je šest měsíců, ale dokud neproběhne odpočítávání, nemůžeme vědět, jestli je funkčnost v pořádku, čili zatím není důvod k reklamaci. Pokud skončí odpočítávání a nedojde k explozi, máte samozřejmě plné právo tento výrobek reklamovat, ale moc bych se divila. SX pětka je vrcholně spolehlivá.“

„Sakra, vy mně nerozumíte. Já tady tu bombu nechci. Zase si ji odmon-tujte a pěkně odvezte!“ „To už ale není v naší kompetenci. Pokud je spuštěno odpočítávání, nedá

se to demontovat.“ „Do prdele s váma. A co s tím mám jako teď dělat?“ „Obraťte se na policejní pyrotechniky.“ „Kurva!“ praštil jsem s telefonem. Ten člověk stál za mnou. „Pane Vít, potřeboval bych podepsat předávací protokol…“ „To si děláte srandu!“ „Vy to nechcete podepsat? Nevadí, podepíšu to za vás.“ A udělal na papír neumělý podpis. „Tady je kopie pro vás. Nashledanou!“ Proklouzl kolem mě a zavřel za sebou. Stál jsem tam s předávacím pro-tokolem v ruce. Došel jsem do koupelny. Na stěně tam visela SX pětka a čísílka postupně ubývala. Vrátil jsem se k telefonu a vytočil policii.

„Prosil bych pyrotechniky.“ „Moment.“ Ozývala se nějaká děsná hudba, pak to klaplo. „Kostroun.“ „Tomáš Vít, prosím vás, mám problém s bombou.“ „Chcete ohlásit bombu? Tak proč říkáte své jméno, pane?“ „Ne, jenom mi jedna překáží. Objednal jsem si opravu karmy a oni mi sem nainstalovali bombu. A já to teď potřebuju oddělat.“ „Jaký je to typ pane?“ „SX5“

„Aha. Tak to je problém. Kdyby to byla SX čtyřka, tak by se to dalo od-blokovat a zastavit odpočítávání, ale SX5 to je těžká novinka, naprosto

Mikyho zápisník: „A proč mi to říkáš?“

„Představ si, že její chlap…“ „Viděla jsi, v čem chodí? Ta se vůbec neumí oblékat!“ „A to už jsi slyšela? On žádný odbor-ník není a přesto má firmu!“ „Slyšel jsi, že už s nimi nehraje v kapele? Prý ho vyhodili kvůli…“ „Víš, že ti dva spolu něco mají? Viděla jsem jak seděli vedle sebe v hospodě. Jak se moh-li dát dohromady? Určitě pro prachy, je to zlatokopka!“ Každ-ý z nás alespoň jednou slyšel něco podobného. Vždyť ani my sami nejsme proti občas tak trochu „probrat“ kamarády, kolegy, sousedy. Lidé prostě klepy milují. Podle výzkumů, až tři čtvrtiny lidských vzájemných rozhovorů se týkají hodno-cení jiných lidí a jejich zvyků. Teprve pak dojde na muziku, sport, politiku, recepty…

Proč mají lidé tak rádi klepy?

– Sdílené antipatie spojují lidi daleko silněji, než shodné sympatie a společné zájmy.

– Když se rozhlašují důvěrné informace o jiných, pocítují lidé určité vzrušení.

– Existují také „drbny“ jako pocit uspokojení nad cizími chy-bami a nezdary. V duchu přitom srovnáváme sebe sama, „tak chytrého“, s někým jiným.

Není to jen problém „pavlačových báb“, co nemají nic jiné-ho na práci než bedlivě pozorovat okolí a pak to sousedsky probrat. Týká se to mužů i žen bez rozdílu věku. Je jedno zda se takto „drbe“ na dámských dýcháncích u kávy a zákusku někde v cukrárně nebo na festácích, koncertech či chlapské debatě v hospodě u piva.

Jak to zastavit?

Zdá se, že drby se vyskytují všude a je těžké se jim vyhnout. Stačí jednoduchá věta, která může pomlouvače zastavit. Od dětství se učíme kouzelná slovíčka: „Prosím. Děkuji!“ Až se vás tedy někdo bude snažit příště zatáhnout do negativního roz-

spolehlivá, s tím nemůžeme nic dělat. A podepsal jste jim předávací pro-tokol?“

„Ne. Ale ten pacholek si to podepsal sám.“

„Byl jste u toho?“

„Jasně, na vlastní oči jsem viděl, jak falšuje můj podpis.“

„Tak to je jako byste to podepsal sám. Nedá se s tím nic dělat.“

„Tak přece mně ji tady nenecháte!“

„Podívejte se, máte jenom jednu možnost. Když si u nás podáte oficiální žádost, tak vám zajistíme potřebnou evakuaci, odpojení plynu a policej-ní asistenci u výbuchu. Ale celý to vyjde asi na sto patnáct tisíc, plus sa-mozřejmě náhradu veškerých škod. Bydlíte v bytě? Jak je to velký dům?“

„Pět pater, dvacet bytů – myslím.“

„Tak pokud jde o SX pětku, musíte počítat s tím, že to dolů půjde celý.“

„A to je jediný, co pro mě můžete udělat?“

„Ano, ale nebojte se, podáte si žádost a o ostatní se už postaráme.“

„Tak díky, já se když tak ještě ozvu.“

„Není zač. Nashledanou.“

„Nashledanou.“

Položil jsem sluchátko. Došel jsem do kuchyně. Ve dřezu bylo nádobí a zbytky kuřete. Nakouknul jsem do koupelny. SX5 tiše předla a číslí-ce pomalu ubývaly. Otočil jsem kohoutkem. Teplá netekla. Asi se budu muset naučit koupat ve studeně.

Tom Odpad

Štafetový kolík

hovoru o někom dalším, zeptejte se ho: „A proč mi to říkáš?“ Kecáme, plkáme, plácáme, domníváme se, vypouštíme ne-podložené dohady a informace. Kde je hranice mezi sdělo-váním faktů a pomluvou? Drby a klepy nejsou nic nevinného a nového. Šíření pomluv a lží se může negativně odrazit na zdraví dotčeného člověka, stejně jako na jeho reputaci. Když člověk pomlouvá, škodí a ubližuje – přímo nebo nepřímo. Proto až se tě příště někdo pokusí do svých špinavých hovo-rů vtáhnout, vzpomeň si na onu jednoduchou otázku a taky kouzelnou větu, kterou bychom měli všichni znát a používat: „A proč mi to říkáš?“

Miky Marusjak

ŠTAFETOVÝ KOLÍK

Veřejně i anonymně ventilujeme pocity a nálady Kdosí neznámý nastríkal sprejem na zeď vzkaz o stavu světa stylizovaný obraz stylizovanou kresbu stylizované grafiti mužského přirození Ponurost doby souloží s vlastní identitou A v postelích spuštěné závoje smutků utkané absencí milování

Postel se stává veřejným prostorem běžeckou dráhou a penis štafetovým kolíkem

Miky Marusjak

Podivuhodné necesty: Chuchvalec nad stydlinou (poetický cestopis o putování tam)

lezu tiše po řebříčku
k jeho ještě snícím víčkům
do sna mu vstoupím
koupím co uloupím

hned po ránu medu lžičku
vnoří do čajičku
pohladí kočičku
a vydá se...

...líbezný měl cestopisný sen – vněm; v něm
hrrr/řešil bazální otázky stran teleportace...
když tu zazněly hol/čičí mňauotázky
– kdy už tam budem?
– co tam budeme dělat?
mmm – až naprší a opět oběť usne
mm – zvedat ventil a vypouštět páru

– KDE?

... KDEKOLI, hlavně aby tam byl česnek
čpící jako stromboli – ký/žena destinace –
jedéééééém...

čiči holčičí mňaučí v rauši
čičí syčí do podpučí
česnek v ní cvičí
hop ve snu ze sna struk
strk zpět ji vesna
mňauotázku na ocásku
budulínku
uzavřeme spolu sázku?

že CHARÓN (řecky χάρων) na tuto otázku
dal protiotázku zda baron PRÁŠIL z prachu
ZNOVU VYRAŠIL a zda česnek se mu vrátil
do žil a on ožil čistě pro samu lásku...
z rozptylu (v) týlu vstal a šel dál
do jícnu sopky hodil sandál
a pořád dál se smál a česnekem ládoval
blahem tancoval jak sedmitečný pardál
sluněčku skvrnitému ukázal prostředník

smál se na plný cecky
chi chi chi
kráčí na lov lebky
tři vzdechy
dva plechy
a jeden plachý
vnadník
v ústa mu zaparkoval česneku valník
kykyrýýýk
za vнад dík
to je ale hic
šeptl než se svlík
a spustil další
kykyrýýýk

na malý okamžik spustil křik
že hřebínek mu spadl
hihihi
kohoutu hifi vábničku

vědkyni na tričku
warning vnaďy
babo dej mu rady
nemám páru řekl parník
přivezte další česneku valník
snad ještě před bouří
trefit do dveří se mu podaří
hnedle se člověk ve skrumáži necítí tak sám...
když hořce sám nad sebou si zakňourám
říká si eman

před bouří kňouří
očka svá mhouří
v dojemně dýmějovém kouři
na zádech v louži
po souloží
zdravím tě prášile
jsem v plné síle

to je od tě velmi milé
zkrášluje mi to ponuré chvíle
než se uložím
stíny se dlouží
ploužím se k záhořově loži

jupí
až ježí se mi chlupy
kolem chalupy
mhuř tedy ať není hůř
jako muž se vzpruž a vzruš
vrat se plaze
a zde na podlaze bude ti opět blaze
spočineme v rovnováze
byť oslava bouří divoká
přeje každému holka divooká
raduj se a rád síru duj
tancuj cancuj šilej
v bouři já se točí oči
vše ze sebe vylej
točím se v kočáru
psích oči
se splašeným kočím
divoce oslavuj neustále
nožky vyhazuj jako na bále
vždyť víš
jak ode dna se vznéstí výš
jakmile vstoupíš
a pak dno políbíme všichni
na chvíli ztichni...
a až zahřmí z nebe
vyšlu polibek pro tebe

poznej a chraň
tato divoká stráž
je tak nestranická
(„nebudte straničiti“)
a přitom se nestraní
jsem s ní
emanovi štítem ema
ema sama doma
z močálu bublaniny
ruku (jsem) vytáh ztěžka

svůj vlastní cop z hladiny
hbitě jak bleška
uchopiv a táhnuv sebe
postavu jinocha
figuru hrdě a kolmo vstříc jebe
nenanebevzetý
nic mu není svatý

když smrt nabídla prst jak guru
urval eman emě pazouru
mundúru
vytáhnout z bažiny za klobouk sebe i sedlo
se mu povedlo
až do azuru
díky tobě dobrá vílo
z mladého měchu
staré dílo
víno se probudilo
polknul na útěchu
beze spěchu
za vypůjčenou pazouru emy
vytáhl se z bažiny
až na střechu

lehce a hebce sevří hřebce autoreflexe koleny,
když zahučí do bažiny mámení,
luční děvo dej mi znamení...

padl jsem nedaleko protějšího břehu do bahna až po krk, a byl bych v něm byl najisto zahynul, kdy-bych se byl silou vlastní ruky, kterou jsem se chytil za cop, nevytáhl na souš i s koněm, kterého jsem pevně sevřel koleny...

nemusí to hrotit, stačí ji uchopit, stačí si tu představu lexikálně vyfotit... (chápu, že za-dal příkré stráni náročný interiérový úkol; majzni ho veršem přes hlavu, předlož ho fantazii za potravu... ten příkrý svah mne napadl při četbě plotína (pátá kniha enne-ad); protože jsem se s ním začal příkrě přít o povahu té krajiny, od malička mne zajímá takzvanost, vědomí a tyhle kraviny, traviny, kravince, viny, prosperita blázince, tak ji uchop, tak ho čapni za cop a ať je to rácky přitažený za vlasy... taková už holt auto/re/flexe je; každému ku prospěchu (asi z důvo-du, že je nemožná dle libosti... představ si prášila jak poletuje s hejnem aureferenčních hus...

zelený jak brčál
bažinatý močál
z něho baron trčál
cop jako šál
do ruky vzal
lehounce sám
ze sraček se táhl
na dno si jen sáhl
a už se s copem v ruce
chechtá se a plive pulce
ohýbá plíce v půlce

bere se v ruce
svítí jak v paruce ze slunce
eman sedí v sedle
ema je vedle
eman je jiný
ema je sedlo
emo nekecej kraviny
vytáhnout sebe i sedlo
z bažiny
se mi povedlo

jdu vyvětrat kočár
s myslí v močál
vypínám počál
krásné další chvíle
na oko v týle
orosím brýle

kdyby kráčel vodopádem
nevím zda nesetkal by se dar
spíše s hádem...

kdyby kráčel s pláčem
hnal se jak karabáčem
nevím zda nesetkal by se dar
spíše s hadem edenu

ach kapičky očisty
dešti větře bouře
další lesklý oči
styx kouře v rouře
pře
příjemné deštivo

čiči holčičí mňaučí
česnek v ní cvičí
řičí a kvičí
hop ve snu ze sna
strk zpět ji vesna
mňauotázku na ocásku
uzavřeme spolu sázku

...je stydlina stytká
stydlá je kávová sedlina klína
kávová ležina i stojina
na cestě do JINAM
vysmívám se mrkvi
hbitá mrkvička
holubiččí mrk víčka
čičí dala by si holubičí
už ji ve snu bičem bičí

protáhla se táhla emo kosti
výsosti
a ladně se schoulila
do chuchvalce na kavalec
jako poválečný váleček
u hrátky na holobrádky
česnek se mi vysmek
to je výsměch
splaskla jsem jak měch

příze pře přejmná
dojemná
nit nic
bez příměsí roury hoře
nemůže nikdy shořet
metalická nit nicka

ta nit je ocelová
nikdy se nepřetrhne
nano nicka
musí vydržet do zítřka
nit nic
nit břitva
bitva
ó
nic
nit

příjemné dočinění hezké
skončilo bleskem
duše se zavichřila
zakmitala mozkiem...

do bouře oči mhouře
kuře město stavení
je to jen mámení
zastávka na znamení
nezbývá než shořet
ema plamení
nádech jeden
a tělo podoby zkamení

vykoupáni
na jeden nádech
bez výdechu
kudla v zádech
na výslechu
zkamenělý kamení
síla vězí v rameni
lapeni v lupení
v teple bez topení
vykoupení

ozývá se oupění
rameno na rameni
examinace k zbláznění
bez prodlení
carmina je vinna
úzkostí z blízkosti

léčivá hlína
jako z lahve vína
pohltní hlt po hltu
toho i tu
pozve do lůna klína
léčivá hlíva
jiné thé den předtím
jiné thé den potom
hit po hitu
bit po bitu
hiát hernie
po ukončení pobytu
kličkuje jak zmije
ta spermije dar nedar
lehoučky nezdar
něco mi nezaschlo
sec mazec sakramente s fósama
krupica faja
takže překvapení
náhlé jako rozednění
bez zahlenění
bránice brání se
nepropadá panice
antisputum s hlenem vyběhne
hle hlen ani nehlesne

a klesne
vítězství je to těsné
o vlas
o nit
směje se harpyje
na hliněném kopci
na pleci praotci
na cestě k poklopci
teď klidně spi

radost rada
já tu nejsem
ten kdo se zdráhá
vzdej se
hliněnému kopci
zněj po ovoci
naši praotci jsou cvoci

po ovoci znění
sladší už snad není
u huby pění
po kolenou leze
hlína se po nich plazí
nezná meze
béře do rukou kalich

je to na nich
ona jeptiška on mnich
v mezích plastu krastu
na kolenou teze
vatikánského chlastu
do kalichu nalít
pohříchu upít z translokační číše
tiše
ona jeptiška on mnich

ema je kybelé v kýblu klidu
ema je bohyně hera
ema je helena
ema je nevěra
(náhdera)
eman emě věří

lokli si hřích
jeptiška i ten mnich
lokli si v rokli
pro klid
pohlavní
lili si ovo olovo do hlavní
odmocniny zmocniny
rozmocnila se v nich noc viny
nahlazený uzliny
sliny z vaginy

sliny slízly uzly i viny
oční stíny slídy praskliny
svět hlíny
hlízy ohyzdný
uzle zmizní...

jo, jdu do tobo...

plaší vrazi se plazí zcela nazí
na této bázi se do toho s tebou jazým

JÁ se samou radostí přerazí
jak se tak plazí obrazy
obraz jiskry v oku veletoku obrazí

další sloku kopce hliněného
ovečko ztracená
znovu vynalezená
TRYZNA
se vyzná
nahá plaší smrt

ó zimo zim
já se z toho letního jara
zcela roz/zářím
už teď na podzim
nečekáný výkřik
mimice mima se vysmykl

uzle zmiz z ní!
kozle mizní
ó zle mi zní
oslí volání
vole místní
na hlíně udusané
udušené vysušené
co je psané
to do sněhu chcané
když máš mane
pane... ba ne

řekni trýzni zmizni
jsi aktér vlastní tryzny
zmizni!
vyčichni!!
dej výhost nepřizni

řekni trýzni zmizni
jsi aktér vlastní tryzny
zmizni!
vyčichni!!
dej výhost nepřizni

aloha obloha
jo ho ho jdu do toho...
kam zamíříme?
kýho boha poloha je vloha?

to si trochu ještě rozplazím
kam s tebou vyrazím
doloplazy?
libuše a kazi?
milenci a vrazi?

....nejspíše zamíříme KAMKOLI
kde budeme nazí
nazí jak pažit
pažitku zážitku hotov požít
nazí jak pažit
rozpažit připažit
rozplazkou ožít
kamkoli se nořit
mýty bořit
tábořit

do neznámého otvora
se vnořit
hip shora
oslovit tvora
šeptat do podpučí
jak si skočit
jazyk dar nedar
sacramente dromedár
no nazdar

klasik nahý plaší smrt
jeho jho
jo...
jo ho ho

upřed' přízeň z příze
jen v lehounké říze
něžný
zeleninový řízek
vyřkl zrzek
a zhořkl
lilek

sladkokyselé hořké
protože i dny mají své týdny
kdy směle skvěle utkvěle
ve velekvětu mají se k světu
vyhnou se tísní
tíseň vyplisní
zhrzený zrzek nikdy nespí
liška bystrouška
sní o ústním přiblížení stroužka
mnich ztichl a jeptiška je jak myška
šeptá mu něhu do ouška

v tísní jsou hlísti
v plísni
v zrzkově písni
zhořkni a zkysni
usni
na usni
a zhasni
stroužek lišku překvapí
proužek lištu na papír
v chuti polapil
hubu polepil
přes pole pil
v knajpě

zdar
žádný zmar
modrý jak larimar
nebe i zraky
pře příznaky
saky paky
sbalený
haleny
zíněný

šílený
šílený nosí ohozy
pase se zrak na pasoucí se koze
souhvězdí kozoroha na obloze
žádná ohrada nemůže ohrozit
ochozy kozího sýra
na obraze oblohy
navigují kam se ubírat
po dvou berou schody shody
a neusínat nad šachovnicí dat
datům dát (i datumu) šach mat

radosti zraku nebudu upírat
jsem taky rád rád
čím dál raději
v srdci střežím naději

polepená housenkama
v pralese
razí si cestu nevím kama
prala se
s malinkýma houserama
pravýma povidlama pravidlama
že tu platí na úpatí blamáž

gramáž vůně velikost
pravidla
džungle zákon
vangle záklon
blamovat svět náš má
kokoty emo klon

kokot coco chanel
allium bešamel
koko
z důlku vypadlo mi oko
koko kokot kokodák
z popela až do oblak

kokot zákon
kokot sklon
nad propastí ponton most
moc kokina
jablečný mošt
mosh v česku
noc kostelů
moc ikon
je to od nich výkon
impakt svědkyně vědkyně
utrum neutron
flakon vůně coco
ultrafon neurvalý
chanel
pardon...
na čtvrté nástupiště
najel česneku vagón
lepší příště

ohozy uhozený
kozeny uzený
pastva s krystalky soli
mezi poli
kopci doly idoly
vysoko drdoly
radosti zadost
netišit volání
rouhání uhání
strání
s divokým úsměvem
na skrání

kokot o překot
vysílá vrkot
na ony ikony
i founy a aj pedy
ufo pediater
pedofil pedy
na řiti má dredy
jako housenky
lepší se mu v pralese
na nohy u fenky
beránku otřes se
máčí je do sklenky
ostřice

máčí je do sklenky
své milenky myšlenky
otří se a opří se
o óó vědkyni
v kinetické kukle
pokusu v poklusu

lidé křičí hesla i z elektrického křesla
ničí je přešlap přestup přemet
veta kotrmelec
krmelec
umrlec
housenka vědkyně se přilepila ke kúře
v drezúře úzu
v káře záře
podobna medúze
zmizela vědkyně
zůstal po ní kontryhel

kontra country vyvrhel
padl před ní na prdel
from heaven of hell
housenka múzy mizní
zazní a zmizí
řemen hymna hymen
amen

kontryhel vyvrhel
kontra svetr pletl
císařovy nové šaty
pro housenky z plastelíny
líný víly praly plíny
sbíhají se sliny
kontryhel nasušen
mám na půdě
přítele všech žen
v obludě
do lodě dám švestky všecky
a pluju za housenkama

sama?
kama?
co tam?
kdy už tam budem?
neskončí to bludem?
jářku jarmark zmaru maru

nebetyčná drzost
styčná sličná
slečna sadmitečná
jablečná
jak štrůdl má drdol
dr. drzost skořice
kořit se radosti
bořit se
bouřit se
kořit se skořice
na mlíce neo volání
rouhání uhání skrání
s divokým úsměvem
na stráni
již se nestráním
beru ji do dlaní
v dlaních růžový obratník
pod hlavou česneka valník
nitě vznik vnik a únik
kde nic tu nit v pupeni
pnutí tká tkaninu
k tkání se sklání
utíká se k útku
nit k niti
podnítí nitě cit
či čip čípku
putuji k šípku
hodím tam šípku

podplavu plůtek skutku
kde nic tu nit
v pupeni
v káni galilejského stesku
nechval večeri za rozbřesku
chval cval
láteří tu látka dveří hned po ránu
látka láska nit prochází uchem velblouda
slátá dva v jedno sukno
do jediného rámu
jediné lano
aby jim nebylo smutno
dva v jedno sukno
a je konec muk... no...
koulí se na povrchu metuje
německy mettau
(z praindoevropského medh: „prostřední“)
prostě střed a střet
oka velbloudího bloudícího
zdola do vyvrcholení
zdvíženého prostředníku
sudího spícího vzbudili vůní
pod metují
cestu si klestí
dva páry klestí
steskem se leští
cestu necestou
klestím si sklesle stezičku klestím
cestu necestou
nepáru se s tím
pod pažit vrhám stín i splín
trhám se o ostny ostrůžin
bleskem se leskne
vesna ze sna
a on ve staré vestě
vlasec vlastnosti
dance macabre
náklonosti k té kosti
kostěnou jehlou
prošívá látku les lásky
odpovědi bez otázky
visí ve vzduchu bez dechu
abraka dabra
chce to jen zabrat
dle libosti se pohostí
hostií pod postelí
s vesnou na vestě schovaní
nevychovaní
bezelstné děti podsvětí
duhové pleti
je jim vše jedno
je jim vše dva
je jim vše tři
klidně i tisíc
svítí na ně měsíc
to stačí
tekuté stříbro svačí
příčinu
přistihuje při činu
muž činu
je mu vše tangens
kokot sinus cosinus
kokot jedno
kokino dva
koloběh tři
v klíně venušině klidně i
milion možností
nakrmí duší

z jediného bochníku
tedy když má kliku
a jen co na to schrastí
prodere se chrastím
turisticky na venuši
do ozdravovny duší
kde každému jeho jho přísluší
jo ho ho

v předtuše putují těla do vlastní duše
z mechu a kapradí
svíjí se jak hadi
a vzájemně se hladí
až do vymizení zero zení
následuje probuzení

o sny neochuzeni
mají je ve vlasech
v duze dní
v budoucích časech
kundalini plazi
vlasy s těly ladí
vlní a ladí vlny
rádiové i mořské
ladí vlny božské
beránků na nebi

je to vlna i po sté
prostě se na ubrus prostře
tak nějak bezprostředně
na nebi i na dně
když je to neo neodkladné
dlaně se třepetají
jako motýlci
když housenka se odkuklí

je to zázrak
kouzlo zrození
do vln vhození
na znak
plují pomaloučku
lehounce na motýlím týle
jejich chvíle
jeho s vestou ve/sny
nic není tak přesný

broučku
plují pomaloučku
na rozptylovou loučku
stará vesta světlem oděná
co tě nemá
proti srsti
máchá mácha vesly
prs/ty

světlem vesty obměna
neviditelná odměna
oběma spatřena
pro a proti srsti
hlad se obrať se
plete se to v hrsti
proplítaj se prsty
v kapse u vesty
životní resty
testy cesty
na plný body
ústa z vody
ční a lapají dech soli

už nic je nebolí
brek osolí polibek

jitro rosa
nepěkná kosa
čaj zelený páří
ptáci ukecaní lháři
paci panzerfaust ptáci
dělají jen svou práci
nelžou švitoři krásně řvou
z radosti a pro legraci
poletují mezi kříži
slunce se plíží po refýži
necesty s cestami se kříží

čerstvé světlo voní brzem
slito náhle jedním vrzem
luna se ještě houpá
rosa není skoupá
pozdravit ji běžím
nebudu hloupá
její moudra strážím

už k jitřence běžím
noc ještě voní jazzem
leč vracím se sem na zem
poklusem těla vesta oděna
zasněna a zaneprázdněna
cestou paží stržena
ví co to znamená
zasténá a zbledne jak stěna
pohybem stržena do tenat
ke zvířeti
nohy na ramena
amen a proměna
kosa lebka stařena
otáčí nit kolem vřetena
rub rubáše je bez jména
sudička nemá
oční víčka má přivřená
i ona je žena
žalu želí
páč je to v prdeli

žežuličko kde jsi byla,
žes tak brzy zakukala?

sedla jsem si na bazuku
volala jsem na vola
voila
volila... jsem vola

kukuku!
bulu na ruku
držíme se kol krku
kde konipas koně pase
chytá se šosů bludiček
občanský budiček
pojí/dá něhy chlebíček

nebyl to chlebíček
byla to bula
která se do ní obula
tlení tkvění bez prodlení
květ byl tu
už není
budiž dlení dlaní na ní
nej ne ... ne nej

ano ano ano
nebyla to žežulička
byla to bula
byla to má milá
cedule se vzdula
ošatila se obula
zkošatila

byla to bula
bula dlení
byla tu teď
už tu není
není není

vybila si ema asi
na ptáčcích zlost
když se jí hrudí
otáčí kost
však už se budí
mé já klidné poklidné
sice až k poledni
kráčím si polem dní

tak už dost!
radost z ptáků až ex post?
buď jako ptactvo nebeské
nevražít na ptačí zpěv je nehezké
švitořit za kuropění
na cestě mezi poli
není scestné

s dírou na koleni
s úsměvem v ksichtě
se stéblem v zubech
smějíc se plichtě
chtě nechtě
ztracená v dubech
poštípaná od blech
potančila plech
nádech výdech
vzdech

s dírou v lebce
potácí se křepce
kopřivami do bezového kopce
žahají až do poklopce
z toho celý opylený
povzdech na zádech
budiž požehnány kopřivy
milosrdné rány

žahavá řízne kopřiva
roste tak trochu dokřiva
když jí projdeš okřívá
když zmokne
tak mokřívá přídě řízně

přihořívá hoří
patří mezi vyhlášená kurativa
amoru snad praskne tětiva
zkrátka diva
když vidím tu herečku
dostanu horečku
středečního rána
asi se s ní v cele odstředím
no nevím nevím

libě zní zpěv
ptáků a ptáčků
mne rozmrzel hněv
co přinesli mi v sáčku
již s ním točím
a pouštím v letu
nic si neochočím
však snad jen větu
další metu
směle vstříc světu
jdem...

jak pestík v květu
má se k světlu
v cuku letu
zavináč karabáč
na sebe upletu
v úletu
karamba samba
v horkém létu

žlutá mamba
smála se jak želé proleželé
zněla ve spirálách sam-ba
syčí to celé
což je skvělé
prostě bomba

nebeská klenba
je jí malá
večer nerozestlala
za kuropění vstala
ač nemusela
byla veselá
mamba nejjedovatější z hadů
mamba samba

karamba kurkuma
nech sršně žít...
suše z duše obruče buše
eman zabručel
aby to po poruše nevyznělo hluše

tý jo pusu tvar vajo
vece ema
ve vejci ajo (šp. česnek)
jako svatý václav
nitrovstupní re
jak milé a spanilé
zde zaspat
uléhám na peci
beru stráž k pleci
dva bochánky sýra
čistota je čistá víra
bydlím v kredenci
nad plotnou
kde živly se protnou
v portě portrét brány „teleportace“
(řecky tele = vzdálenost,
latinsky portare = nést)

Káťa & jajn

Z chacharova sudu: Zázrakem k radosti nebo ke smutku (Johance)

Stal se zázrak, stalo se něco v co jsme nedoufali, něco čemu nemůžeme uvěřit. Něco krásného, něco co se vymyká našemu chápání. Něco co nám přináší velikou radost. Boží poselství, poselství osudu, posleství všehomíra, nebo vesmírné energie adresované lidem. Dobrá zpráva, prožitek, pocit, kdy naděje dostává konkrétní obrysy, konkrétní tvary. Se zázrakem tedy přichází radost, bezbřehá ra-dost, pocit štěstí a naplnění, naplnění něčeho co jsme už ani neočekávali. Radost představuje vrchol existence, přináší pocit naplně-ní, život má najednou smysl, a člověk chce žít tak, tak intenzivně, jako nikdy před tím. S radostí přichází dar, dar něčeho úžasného, něčeho sakrálního, co se vymyká všední každodennosti, co se vymyká prožívání profánní skutečnosti, a to i tehdy jestliže zázrak trvá dlouhodobě, nebo třeba i do konce pozemského bytí jedince, který zázrak prožívá. Podstatou radosti je zakoušení plnosti smyslu, který dává člověku naději a otevírá cestu do budoucnosti. Radost může mít více podob, ale nejintenzivněji lze pravděpodobně prožít radost z přítomnosti. V prožívání zázraku je v radosti přítomna slavnost, slavnost vděčnosti za tento prožitek štěstí a lásky. Opravdové lásky, která sama je zázrakem přinášejícím štěstí sobě i milované osobě. Za radost zázraku bychom měli být vděčni, proto spolu s radostí jde ruku v ruce také zodpovědnost. Zodpovědnost za to jak se zá-zrakem naložíme. Zda přijmeme posleství, které nám zázrak přináší, nebo zda je nepochopíme a ono společně s prožívanou radostí náhle vyprchá, zbledne, odejde v nicotu, v prach. Pokud se tak stane tak prožitek zázraku takto promrhaného přináší pouze bolest a smutek, který může přetrvávat velmi dlouhou dobu, a v některých případech třeba i do konce života. Je to pocit, který vyplývá z promrhaného daru radosti a štěstí, kdy člověk nepochopil, nebo si nevážil přítomnosti zázraku a promarnil tak prožitek štěstí a na-plnění svého pozemského bytí. Važme si tedy přítomnosti zázraku, který nám nabízí radost a štěstí, važme si tohoto daru, a prožijme ho s vděčností a láskou, nedopustíme, aby nám unikl mezi prsty a prožívejme ho společně se všemi, které máme rádi.

Vladimír Jaromír Horák

SE ZATAJENÝM DECHEM (PRO JOHANKU)

Někdy přichází čas
kdy existuje láska
nezištná, tichá
hebká jak chmýří,
které si létá v podvečerním vánku
těsně nad zemí.
To je ta doba,
kdy létáš kdesi vysoko
v mléčné dráze
v mezihvězdném prostoru
kde neexistují žádné hranice...
...vzpomínáš si
jak jsme před časem
v něžném obětí
pozorovali hvězdy?

ZVUK PTAČÍCH KŘÍDEL

Na schodech kus krucifixu
a rozlámaná tříkolka
v kalném pološeru
paprsek světla
a vířící prach.
Tlumené výkřiky
kdesi v dálce
už skoro nejsou slyšet
 nahý se chvěješ
spíš strachem než zimou
žízniš i když venku prší
nemůžeš se pohnout
nejde to.
Slyšíš jen monotónní zvuk
zní to jako morseova abeceda
kdesi hluboko v tvé hlavě.
Bojíš se otevřít oči
a hledět do ztracena
posloucháš jen zvuk ptačích křídel
který ti trhá ušní bubínky
chceš před ním utéct
někam pryč

i když víš
že je to jen holub
hladový holub na okenní římse.

NIC NEBUDE ODPUŠTĚNO

Jeden chybný krok
do prázdna
jen jeden krok.
Řítíš se kamsi hluboko
na polštář z rašeliny
a mazlavého bahna.
Jeho povrch je měkký
až moc.
Snažíš se zachytit rukama
někde na břehu
rveš trsy trávy
ale zachytit se nejde.
Už ti vyčnívá jen hlava
nic víc.
Jen oči, nos a ústa.
Ještě jednou se nadechnout
ještě jednou.
Křečovitě svíráš oční víčka
a chce se ti řvát
ale nevydáš ze sebe ani hlásku.
Vidíš jen mnoho malých hlav
s orlími nosy
ty hlavy ti připomínají
tvou bývalou profesorku ruštiny
z gymnaziálních studií.
Vidíš jen její hlavu
vlastně je těch hlav víc
vynořují se z bažiny
jedna vedle druhé
a těmi orlími nosy do tebe klovají
a stahují tě do bahna pod vodní hladinu
pěkně pomalu
níž a níž...

Vladimír Jaromír Horák

Důkazy: Krákor 2017

Rozhovor: Sten Vlč

(dokončení ze strany 1)

V Uničově jsem se octnul, když jsem někdy v druhé polovině osmdesátých let nádherným omylem vystoupil z vlaku na stanici Uničov zastávka vedle Uničovských strojíren a do města jsem pak šlapal přes tehdy divoce vypadající park s nutným občerstvovacím zastavením v legendární máničkovské hospodě Čtverka. Za svou druhou rodinou jsem došel v pořádku. V devadesátém roce jsem se do Uničova přestěhoval tzv. natrvalo.

Lakomí Hanáci se říká asi proto, že původně bylo nějakým lakomcem zkomoleno hanácké krédo: „Me, Hanáče, me sme me a me se nedáme.“ na „Me, Hanáče, me sme me a me nic nedáme.“ Konec konců, srovnej Mollierova Harpagona s Mánesovým Josefem Soustalem.

V polovině osmdesátých let jsi jako ještě jinook byl u zrodu kapely Pod bladinou, což byli soupeřníci dodnes příležitostně vystupující Posádkové hudby Marného Slávy, nebo Staré dobré ruční práce a samozřejmě dalších undergroundových kapel. Rozvzpomeň se ještě na tu dobu? Co inspirovalo vznik kapely a co ji provázelo na cestě bolševickou šedí? Dochoval se nějaký ucelený audio či videozáznam Pod bladinou?
John Lennon v rozhlasové stanici RKO v prosinci roku 1980 řekl:

také jim předcházející Čelčrock a Čelčfolk v nedalekých Čelčicích) a ve svém lůně nese tvůrčí aktivity v podobě poezie Ivana Roemera, autorského folku Fany Hýbnera a Ivan Leinerta, rock skupiny D’Puk. Kromě zesilujícího se zájmu ze strany StB čeká na něj ještě pár dalších Lennoniád, Akustiád, výtvarných výstav – Havel Drástil, divadelní společnost Hurvínkova koloběžka či postdadaistické hnutí CACA... V březnu čtyřiaosmdesátého roku jsme založili v Kojetíně s Romanem Matulou undergroundovou hudební skupinu s názvem Pod hladinou. Matula, který tehdy pracoval v Praze, se naučil během nedlouhé doby obstojně foukat do alt a tenorsaxofonu, já už pár let drnkal na kytaru těch sedm, osm tónů a podařilo se mi vyhmátnout několik disharmonických akordů, do toho jsem chrlil disonantní zpěv, recitaci. Prostě mladí a nadšení neumětelové. Dále v kapele už hráli muzikanti. Skvělý němčický multiinstrumentalista Luboš Látal dovedl perfektně zahrát na housle, kytaru, saxofon a v některých skladbách také zpíval, (zemřel v roce 1994), Mirek Rozkošný, který žil v Chropyni a valil spodní tóny na baskytaru, bubeník Miroslav „Herbert“ Procházka, dojížděl na víkendové zkoušky z Ostravy, zpěvačku Irenu „Iris“ Vašíčkovou, která s námi vystupovala pouze na prvním koncertu, později nahradila, s tamburínou navíc, Simona Fridrichová.

Během půlroku zkoušení ve Vrchoslavicích, a později ve Vlkoši u Přerova, jsme si vytvořili vlastní repertoár se zhudebněnými texty Ivana Roemera a mými texty, také jsme zhudebnili jednu báseň Kurta Vonneguta v překladu Jaroslava Kořána. Po zkouškách vždy probíhala hospodsko-kulturně-filosofická posezení. Za dobu své existence, tedy v rozmezí necelých dvou let, jsme odehráli osm koncertů na různých undergroundových setkáních přátel (mj. Libina,

Krákor. Festival na ulně hořícího psa, 19. ročník, červen 2017, 1) Honza Vojtíš v obležení žen, 2) Matky z východu, 3) bufáč podával manu z nesmírného astrokastrólu, 4) živo na plátěné scéně, 5) barter s trikoty, 6) křest CD The Rozladěn. Zaměřil a cvaknul Vladimír Sabo. Další fotky a videa na webu Ears&Wind Records: spodniproudy.cz

Sten Vlč v osmdesátkách. Foto archiv Stena Vlče.

„Nebyly ty sedmdesátý léta pořádná nuda? Tak se to teda pokusíme napravit v těch osmdesátých ne?“ A já: ty osmdesátky? Ode zdi ke zdi. V listopadu 1979 vychází dvojalbum Pink Floyd The Wall, v listopadu 1989 padá Berlínská zeď. Probíjím se, propíjím se, projíždím se mezi zdmi, pomyslnými a skutečnými, pořád se stavějí, pořád se bourají. Osmdesátky byly krásný. Nechtěli jsme pouze pasivně posedávat po hospodách či obrážet pořád dokola taneční zábavy. V roce 1984 má kojetínský kulturní underground, na němž se různou měrou podílelo pár desítek lidí, již za sebou několik pořadatelských aktivit (Music Session – Lennoniáda, Akustiáda, pravidelný Páteční kulturní klub v hospodě Na hrázi,

Oskava, Šenov, Havlíčkův Brod, Blansko, Skavsko), na pěti z nich zasáhl proti účastníkům s různou intenzitou příslušníci SNB. Nejtvrdší zásah proběhl v prosinci 1984 v restauraci Na Lapačce v Šenově v okrese Frýdek-Místek. Hráli jsme zrovna v pořadí třetí groteskně-depresivně laděnou skladbu „Totální souvislosti“ (kde se zpívá „Všechno souvisí se vším / musím na to pořád myslet / je to pravda, že já šílím / budeme spolu také viset?“), když tu náhle se na pódiu vedle nás muzikantů objevil příslušník SNB, který opakoval do megafonu výzvu k ukončení „nepovolené zábavy“. Podívali jsme se na esenbáka, na lidi v sále, na sebe... a pokračovali další skladbou s názvem „Seminář“ („Co když oči vidí? Tak slepota! Je garantem

zdraví! / Co když uši slyší? Tak hluchota! Je garantem zdraví!), načež se během pár chvil zaplnilo jeviště asi dalšími dvaceti hudebníky i nehudebníky, kteří se přidali se svými nástroji do rytmu a vznikla tak absurdní, navýsost živá, hudebně-obrazová scénérie. Po příjezdu posilové jednotky SNB a požárního vozu s vodním dělem byli účastníci koncertu perlustrováni a na základě toho někteří z nich obviněni a souzeni.

V prosinci 1985 a pak v srpnu 1986, byli u okresního soudu ve Frýdku-Místku, respektive krajského soudu v Ostravě, odsouzeni spolu s dalšími šesti účastníky akce členové skupiny Pod hladinou Roman Matula na 10 měsíců nepodmíněně (výtržnictví – § 202 tr. zák., podněcování – §164 tr. zák.) a Miroslav „Herbert“ Procházka na osm měsíců s podmíněným odkladem na dva roky (výtržnictví). To vše za účast na soukromém setkání několika hudebních skupin v pronajaté restauraci a za nesouhlas s jednáním příslušníků SNB, kteří proti akci zakročili. Roman Matula si „odseděl“ výkon trestu na Borech v roce 1987. Skupina ukončila svou hudební činnost z vlastního rozhodnutí v lednu 1986. Pokusy o znovuoobnovení v následujícím roce se nezdařily.

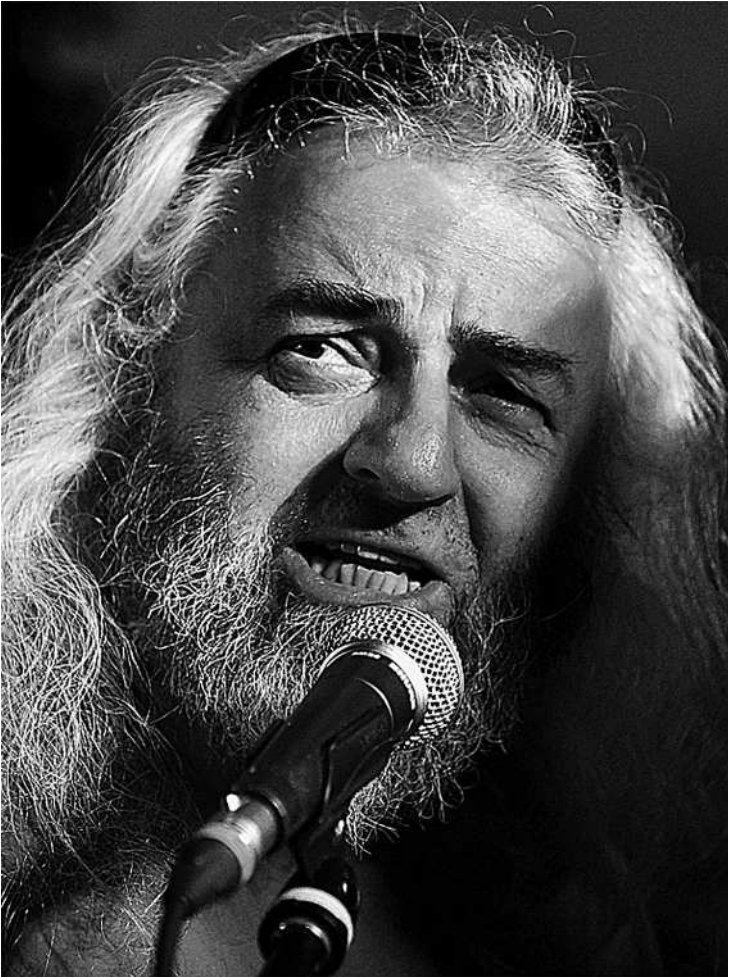
Co vím, tak existuje akorát syrová magnetofonová nahrávka z koncertu v Havlbrodu, z akce Pod tou strážní věží, možná to i kdysi v devadesátých letech vyšlo v Black Pointu či jinde. Zkusím se nedopátrat. Haha.

Ty jsi v umění činný dodnes. Pořádáš festivaly, spolupodílíš se na organizaci nejrůznějších pořadů a paráků, sám jsi členem recesistického spolku Strana houpacího koně, nebo (s troškou nadsázky „mezinárodního“) dua Sämanni. Mohl bys současné „projekty“ přiblížit? Jak vnímáš akce tohoto typu tehdy před rokem 1989 a dnes? Co se pro tebe změnilo?

To je dobrý, že jsi dal slovo projekt do uvozovek, všude je jaksi přeprojektováno, snažím se to slovo používat co nejmén, spíše bych v těchto případech použil ejekt a injekt, takové od sebe a do sebe. Sämanni, to jest Janis Amiridis a já, jsme svého druhu performačně-poeticko-hudební dvojice, seznámili jsme se v druhé polovině osmdesátých let, kdy jsme rozsévali (německé Der Sämann znamená rozsévač), aniž bychom se tak pojmenovali. V prvních dvou odstavcích sämannského textu Sedum a Osum, který byl poprvé přednesen 3. srpna 1996 na myslivecké chatě v Troubelicích se praví: 1) Definice Sämanna.

Sämann je osoba, která se uskutečněním své myšlenky okrádá o obrovský pocit teberealizace, jehož může dosáhnout pouze tehdy, uskuteční-li tuto myšlenku někdo jiný. A proto raději rozsévá. 2) Pocit teberealizace Pocit teberealizace je radost z nadšení druhých pro tvou myšlenku, především však z uskutečnění této myšlenky někým jiným. Stále však tyto první dva odstavce negujeme, i když více než dvacet let raději rozséváme a Sämanny se již ani nesnažíme definovat. Od roku 1996 jsme vystupovali, rozsévali na mnoha polích, polích hospodské kultury, na chalupách, v lesích a pochopitelně i na březích řek; některé roky byly na vystoupení zcela chudé, jiné naopak velmi bohaté.

Strana houpacího koně (SHK) vznikla v roce 2001 v restauraci u Černého orla v Uničově, fungovala do konce léta roku 2009. Jednalo se o politicko-kulturně-hravé společenství přátel, co spolu chodí na pivo a dovedou se stále pohoupat na houpacím koni. Uspořádali jsme vícero kulturních akcí, tzv. Plenárek a přílesních setkání na Doubravce u Litovle, vytvořili jsme a zahráli několik vlastních nedlouhých „teatrálních“ kusů. Letos, po sedmi letech bez společného houpavého pohybu, na začátku června, jsme ve trojici, respektive v pětici, s předsedou, ministrem chůze a dvěma na místě oslovenými mladými herečkami Divadelního souboru dramaterapie PdF Univerzity Palackého Olomouc vystoupili na Jevíčkověni v Jevíčku s výtvarně-divadelní (žánr živé obrazy) adaptací cestovatelské povídky knížete české insitní poezie Václava Svobody Plumlovského Tři myslivny. Ještě bych doplnil členy SHK: Předseda Miroslav Frebort; Kanclér Josef „Pikus“ Petrtýl; Ministr Sportu Ivan „Piños“ Petřík; Ministr Korekcí Ivo „Bert“ Olbert; Ministr pro místní útlum Lubor „Mouston“ Vybíral; Ministr Stromů Pavel Mередá; Ministr Dezin-

Sten jako zůřivý moderátor festivalu Krákor 2015, kde se mj. stará o dramaturgii Knajpenkulturního stanu. Foto Zdeněk Vykydal

formaci Václav Novák; Ministr Strachu Stanislav „Sten“ Vlč; Bývalý Ministr Chůze Janis Amiridis. Stále mám rád ta setkání přátel, spřízněných duší, zvláště menší akce, s chvílemi poezie, výtvarným dílkem, performancí a samozřejmě dobrou muzikou. Před listopadem osmdesát devět jsem jako pořadatel, spolupořadatel, vystupující i účastník těchto undergroundových setkání musel počítat s případným nátlakem ze strany státní moci, trvalou perzekucí, kriminálem. Tež základní zajištění, organizování těchto akcí bylo mnohem složitější než dnes, tj. v jiných podmínkách, s mnohem úspěšějšími technologiemi, kvalitnějším aparátem atd., ovšem nadšení a vědomí vlastního, nenadiktovaného svobodného rozhodování, alespoň na poli kulturního okraje, nás posouvalo dál. Na prvním místě bylo a je pro mne setkání, akce, lidi, prostředky až potom. To se nezměnilo. (Potřebné peníze na zaplacení pronájmu, aparátu, na glcec, na guláš, někdy i na cesták vystupujících se vždy vybraly, ať již na místě do klobouku nebo tak, jak jsme to začali provádět v první půlce osmdesátých let v Kojetíně, formou měsíčních příspěvků zainteresovaných osob (nebylo nás pět, nýbrž deset přispěvatelů, dárců, a každý měsíc jsme do finančně nezhodnotitelného fondu přispívali stokorunou, za rok to dělalo dvanáct tisíc korun československých, tehdy celkem slušný prachy, kterými jsme zaplatili náklady na naše dvě hlavní akce v roce, tedy zimní Music Session – Lennoniádu a letní, přílesní Akustiádu, vstup, pivo i guláš byly tehdy zdarma).

Dnes třeba nebrozí kriminál, ale nechat otrávit se člověk může lebbe. Co říkáš na probíhající utabování šroubů? Omezování bluku po 22.00 hodině, EET kasy na festivalech, EET k prodeji knih, k prodeji triček, céděček, k vystoupení samotnému... Samozřejmě všudypřítomný dohled agentů OSA a jako třesnička zrušení chlastu na dětských dnech a zákaz kouření v putykách. Korunu tomu dávají výkřiky mániček „budeme se zase scházet po stodolách“. Co bys k uvedému řekl? Nebo

máš nějaký recept nebo nápad, co dělat? Pokud tedy v té naší vysněné svobodě vynecháme švejkovský přístup a budeme chtít jednat korektně a v mezích zákona?

Ano, je to zřetelné. Doba zase tuhne, kulturně-společenský prostor se zužuje, život pospolitý se omezuje absurdními zákony, nařízeními, vyhláškami, stoupenci a zastánci „obnovení pořádku“ se radují, manipulátoři vymýšlejí, jak ještě lépe dostat lidi do jakýchsi ohrádek, tabulek, buněk, snadno a nejlépe nonstop kontrolovatelných a třiditelných. Žádný recept, jak si konat dle svého v rámci korektnosti a legality nemám, prozatím. Aspoň pro inspiraci opráším a doplním slova Luboše Láťala (i když tehdy padla v trochu jiné souvislosti), zaznamenaná v časopise Mašurkovské podzemné po předposlední Lennoniádě, stará téměř třicet let: „Mám za to, že nezávislá kultura, která se snaží oprostit od zvyků a postupů establishmentu si uvědomuje nezbytnou potřebu tohoto dění a nedočká se chvíle, kdy na koncertě, festivalu bude stát svalnatý mánička s pořadatelskou páskou a tvrdě vymáhat nejen vstupné, ale také výpis užité hudby pro OSA, odložení tabákových výrobků u vstupu, autentizaci, registraci, datové připojení a pokladničku EET a přesně ve 22. hodin odtroubí ruční sirénou závěrečnou šichtu velmi podařeně akce. To by se nám establishment pěkně vysmál.“

Na tvém přístupu se zjevně nic nezměnilo, tehdy i teď jsi názory i činy naprosto pevný. Pro dnešní dobu (a jistě nejenom pro dnešní dobu) je dost typické vytvářet aktivity pouze generují-li zisk. Podle mebo názoru a zkušeností mizí ryzí nadšení něco opravdu nezávisle pořádat a organisovat. Pořadatelé často mají větší vztah ke grantům na již zmíněné „projekty“, než k dramaturgii akce samotné. Proplacené akce s prostitutkami velkých festivalů, „underground“ coby podnikatelský záměr – navíc dnes nevhodně nadužívaný termín, zprofanovaný, dalo by se říct. Nálepka, obchodní značka... Vyvrátíš mi tenhle spíše pesimistický názor? Kde a co byl či je underground? Čím je underground? Žádá si nově definovat?

Někdy na počátku devadesátýho roku jsem v ještě národním podniku Tesla Litovel vylepil na venkovní nástěнку článek o českém undergroundu z časopisu Reflex, kolemjdoucí frézař a hlavní mechanik to záhy stroze okomentovali: „K čemu je nám underground?“ Před více než deseti lety mi na chodníku před olomouckou hospodou U Kapličky Pavel Zajíček řekl: „Stene, příliš užíváš slova underground, je to už historie, věci se posouvaj.“ Líbí se mi termín Erika Friče Napříč. Napříč styly, proudy, generace-mi. Před necelými dvaceti lety mi u příležitosti jednoho malého festiválku na severu Čech Roman Matula sdělil: „Festival je zajímavý, příjemný, i když ti lidé si na underground jenom hrají.“ A v druhé půlce sedmdesátých let na taneční zábavě v Němčicích nad Hanou v pekle na Sokolovně mi Milan „Chaban“ Šebela zapěl: „Jsme bídníci podzemí, jsme beatníci sklepa, hledáme Indii, s nutností chleba.“ V osmdesátých letech jsem se vrhal pod hladinu, drhnul na dně, vyléval ve vrcholech. Více než čtyřicet roků jsem dělníkem kulturního dění, a právě napříč proudy, skrze lidi, s chutí proplovám nyní knajpenkulturním obdobím, to vše hlavně s „untergruntovní“ podstatou, dělat si své. Fido, v mnohém s tebou souhlasím, ten nejen tvůj pesimistický názor ti vyvracet nebudu; přece ani nelze. Underground není instituce ani prostitute.

Kam rád jezdíš? Co připravuješ? Co se chystajíó Hanáce? Chceš něco vzkázat čtenářům Uši a Vítr?

Všude, kde shledám, že se cítím velmi dobře, jezdím rád, třeba nad Ostopovice na Krákor, do Boskovic, na Vysočinu, na Skálákův mlýn a samozřejmě na rodnó Hanó a do úžasných Jeseníků. Zatím to vypadá na tradiční knajpenkulturní Mikuláš na začátku prosince na Čtverce v Uničově, nějaký akce v Přerově, jedno, dvě komorní hospodská vystoupení Sämannů... dál uvidíme.

Milí čtenáři novin Uši a Vítr, čtème, obejmème se a milujme se navzájem.

Ptal se -fido-

Traumerův sloupek: Alej oběšenců

Vše kolem zahlcuje příšerné horko, vzduch se ani nesnaží hnout a mladý Herman zvolna kráčí po lesní cestě, kterou tak důvěrně zná a po které již mnohokrát předtím šel, jenom dost dobře neví proč tentokrát v opačném směru. Ale což, ztratit směr přece není nic špatného, je spousta lidí, kteří dokonce schválně ztrácí nebo velice často mění svůj směr, většinou i bez podstatného důvodu. Cítí, jak za jeho zády jde jeho děda. Cítí, jak zastavuje a opírá se o dřevěnou hůl, jak je zadýchaný a pod jazyk si dává pilulku nitroglycerinu. Není třeba ani se otáčet. Kolikrát už kdysi před lety šli spolu po téhle cestě. Traumer byl tehdy malý kluk. Dnes je mu skoro padesát a jeho dědeček je pouze o pár let starší. Vypadají spíš jako bratři než děda s vnukem. Ticho lesa protne ostrý kovový zvuk, který Hermana přinutí uleh-nout na zem a potom si pomalu kleknout na kolena. Všechno je náhle úplně jinak, pryč je děda a s ním i nejasná dávná představa éterické ženy, zoufalé fanynky poezie, kterou Herman po léta nemohl dostat z hlavy. Vstane, otočí se vpravo a vedle něj stojí pan Traumer starší. Usmívá se a ptá se ho: „Viš, proč jsem nemohl žít s tvojí mámou?“ „Vím, protože se s ní žít nedá.“ odpoví mu Herman, aniž by otevřel ústa. Odpoví mu stejně tak jako v létě devadesátého devátého roku, den předtím než pan Traumer starší zemřel. Na stejnou otázku musí být stejná odpověď, tak nějak to přece je.

Horko se stupňuje, ale tam, kam pan Traumer jde, je to už je-nom kousek. To se dá zvládnout i se vši tou mizerií kolem. Stro-my se zvolna rozestupují a Herman se konečně dívá do třešňové aleje, cíle své cesty, kde se na každé třešni pohupuje několik oběšenců. Ti jsou podobni přerostlým třešňovým plodům anebo možná ani ne, to je přece úplně jedno. Každopádně puch, který se od nich nese, není Traumerovi vůbec příjemný, přesto prochází kolem rozkládajících se těl až na samotný konec aleje. Vyhne se padající zetlelé ruce bez prstů, které už zřejmě ozoba-li nějakí ptačí labužníci a náhle, dost neočekávaně, před sebou spatří ohromnou, částečně rozevřenou vagínu, dosahující od země vysoko nad vrcholky třešňových stromů. Je z toho chvíli na rozpacích a možná se i lekne, protože nic podobného, tak megavulvického nikdy předtím neviděl. Po chvíli se ale uklid-ní a začne přemýšlet, proč vlastně došel právě sem. Má se snad vrátit někam do míst svého vlastního zrození anebo mu osud přichystal úplně jiný úkol. Přistoupí k jednomu z obřích pusků a snaží se nahlédnout dovnitř, snaží se zjistit, co skrývá tato pralesem chlupů zarostlá, téměř nedobytná pevnost. Přes husté roští a křoviska ostrých štětín se mu to však nedaří. Postává na místě a vdechuje pach všudypřítomné moči. Jak zvláštním mís-tem je celá tato alej oběšenců.

Pouhý zlomek sekundy trvá jeho neočekávaná reinkarnace v orosený mohutný falus, který posléze snadno vklouzává do rozevírající se brány neřízené rozkoše Při průchodu touto bra-nou se opět mění zpět do lidské podoby a rozhlíží se po prosto-ru tak bizarním a slizkém, jehož vybavení připomíná retro doby sálových počítačů. Zrakem spočine na něčem blízce podobném ovládacímu panelu. Přistoupí blíž a dlaní zmáčkne velké čer-vené tlačítko uprostřed. Dojde ke dvěma silným vaginálním otřesům a celé to neskutečně „zařízení“, připomínající Herma-novi po celou dobu obří dámské přirození, zahájí přesun. Trvá to opravdu dlouho, než se zvenčí ochlupená vrata rozevřou a Traumer, znatelně otřesen, vstupuje do chladného zasněženého zimního dne, tak běžného až odporně realistického.....

I.K.

Herman se vrátí brzy ve sloupku pod názvem Práskač.....

Úvahy Tomáše Hájka: Sral mne Milan Kozelka a já zase jeho

Tomáš Hájek (1967) je brněnsko-hanácké básník, sociolog, řidič autobusu městské hromadné dopravy pocházející z Brna, žijící v Droždíně u Olomouce, tak třeba u psychotestů na otázku „máte rád poezii?“ neodpověděl jako správný autobusák „nesnáším poezii... protože nésu žádné snílek...“, ale napsal „mám rád poezii...“, k čemuž dodává „a ještě jsem měl napsat... mám s nňo intimní vztah...“. Vystupoval na různých nekonformních sejšnech v podzemí, nadzemí i v plenéru, občas recituje své nové básně a úvahy svým přátelům skrz telefon, samizdatem vydal knihu „Pissing in a river“.

Tomáš Hájek, 2017

Pré neměl žádný školy. Sten říká, že snad ani střední. Rád bych s posměchem dodal, že snad ani základní a mateřská. A snažím se divého demona Kozelku si vybavit jako dítě. Nėsem žádné faktograf. Ale Kozelku vidím – totiž Milánka – jako nezvladatelnýho dětskýho pachatele, keré vodbórává šecky pitomý učitelky svým íkvěčkem, vostrovtipem a indigovým vhladem – obzvláště do třídních knih a menstruačních kalendářů pitomých učitelek. Tak spolu zápasili Milánek – křehký a zraněný dětský rebel – a zlė a škaredė učitelky s přehnanou dikcí spisovněho jazyka. Zápas, jenž vyvrhl geniální dítě na celė život mezi asociály a vyvrhele.

Milan Kozelka u Kerouacova hrobu. Foto archiv.

Milánkovy ženy. Tam tuším velká freudovská kapitolu. Učitelky, maminky, maminy, milenky... Jedna fanynka – vyžilá hippisáčka – mi na jedný akci v Olomócu na Ghanė ochranářsky pravila... a co ty seš zač...? kdo tě zval na pódium...? ty se znáš s Milanem...? Milan je moc hodné člověk, abys věděl... Vod tý doby sem to pokorně zkómal... nic sem nevyzkómal... holt nésu vyžilá hippisáčka... Na tý akci v olomócký Kapitolce sem se vožral a do mikrofonu vyřvával... sem transsexuální prase... sem transsexuální prase... Milan byl spokojenė.

Potė i Milan nekonečně recitoval... nějak „bez ladu a skladu“... už to bylo dlóhý... a drožděnské lidové umělec Kaděra s baťohem na zádech začal trnót, nervóznět a nadskakovat... kurva ať toho nechá... ať toho nechá... já to nevydržím... pak Kaděra vybóchl... a s baťohem na zádech vletěl na pódium... a Milana Kozelku s pokřikem... kurva už přestaň... shodil z pódia... a sám utekl pryč... později mi pravil... já sem nevěděl, že je to Kozelka, vždyť my se známe...

Mária Schwingerová, okultistická překladatelka, pravila o hrdinném Kozelkovi... Kdyby došlo byt k nejmenšímu pohybu v nápravě řádu, byl by ochoten žít i obvyklejší život a těšit se z krásných lidských věcí. Ten neustálý boj ubil jeho duši... To by mohlo zaznít jako spirituální epitaf nad božskou podstatou tohoto výstředního umělce... Výstřední umělec Milan Kozelka byl výstřední umělec. A navíc: Kozelka byl Kozelka. Kdo vo něm ví hovno, ať se podívá na Wikipedofilii... Chcu jenom říct, že neměl školy, ale byl nabušenė jak sviňa... Byl pohotové jak sviňa... Talentované... Nesral se s tím... Kam přišel, tam udělal rozruch... Hádavė... Konfliktní jak sviňa... Ale fenomenální... Leta šukal s příslušnicí Frakce rudė armády...

Já ne... i posmrtně mu závidím... mezi nama dvěma bylo vzájemný pohrdání... nesnášeli sme se... a je mi to vlastně velkou ctí...

Naše poslední setkání bylo v městském autobuse v Olomócu... já su básník, sociolog a řidič autobusu... v jednom... (v Brně je taky jeden takové... vlastně dva...)... na zastávce Řepčínská nastupuje předníma dveřma s mladó koc multimediální buňič Milan Kozelka... mezi nama byly furt nějaký provokačky... já sem byl za volantem... a jak Milan nastópil... tak sem si ho vychutnal... říkám... Milane, ty seš hovno performer... podívě se na to... ukazuju na kormidlo mýho korábu... to je aspoň performance...

A Milan nezaváhal ani vteřinu... postavil se vpředu vozu proti narvanýmu autobusu plnýmu lidí... a svým divadelním zvucným hlasem... ještě teď ho slyším... hlasitě pravil se vší autoritou... vážení cestující, chci vás upozornit, že tento autobus řídí alkoholik a narkoman, co neplatí alimenty...

Mně stíkal studené pot po zádech... byl sem rudė až na prdeli... a Milanovi sem odvětil něco jako... ty seš debil...

A dnes bych dodal... fenomenální... Čauec, ještě vo tobě napíšu...

Tomáš Hájek, 2017

28. července 2017

Homáš Májek

Povídka: Zasraný MHD

Ten den prostě nebyl dobrej. Všechno se začalo po poledni. V hospodě jsem půl hodiny čekal na první pivo. Nenáviděl jsem všechny okolo, co se tak šťastně smáli. Pozoroval jsem lípy nad hlavou a propadal depresi. Po pár půllitrech jsem se rozhodl, že se nebudu dál sebetrýznit a v jedné ze svých smutně blbých nálad jsem vyrazil pryč. Už nevím, kam jsem šel. Jistý je, že jsem rozšlápl psí hovno a nebyl jsem v pohodě. Čekal jsem, až spadnu pod nákladák. Žádněj nejel. Skončil jsem na zastávce autobusu. Svezu se pár zastávek. Po několika minutách se vyřítil ze zatáčky, zastavil a já se uvelebil vzadu. Nastoupil jsem jedinej a poslední dva lidi vystoupili na příští stanici. Řidič na to šlápnul a mně se to začínalo líbit. Nechal jsem si domy tryskem projíždět mozkiem. Na další zastávce stál hlouček lidí. Prosvíštěli jsme okolo jako šmouha a zadním oknem, u kterého jsem seděl, jsem zahlídl ty na zastávce, jak nám hrozí. Po dlouhé době jsem se zasmál. A tak to šlo dál. Vyplazoval jsem jazyk na roztrpčenė obličeje na každė zastávce. Projeli jsme pěkněj kus města, když jsem se zvednul a šel za řidičem. Zabouchal jsem na sklo a on se otočil.

„Hele, kámo, hodláš vůbec někdy zastavit?“

Usmál se na mě a řítil se dál. Řekl jsem:

„Dobrá... dobrá, jeď tedy až na konec světa.“ a zase jsem se uvelebil na zadní sedačce. Jenom tak jsem koukal, jak nás opouští město a vjíždíme do polí. Byl to pěkněj výlet, ale začal jsem přemýšlet, jak se dostanu zpátky a taky se mi začínalo chtít chcát.

Dokolíbal jsem se zase ke sklu a zabouchal. Mrknul na mě, jako že poslouchá. Začal jsem přes dveře:

„Hele, tady končí prdel. Jak se dostanu zpátky?“

Usmál se na mě a dál řezal zatáčky.

„Kurva, já bych si chtěl vystoupit, jestli hodláš umřít v autobuse, tak prosím tě beze mě!“

Netvářil se, že by mě bral vážně.

„A hlavně docela rád bych se vychcal, tak nedělej blbosti.“

Jenom se usmíval. Praštil jsem do skla.

„Do prdele zastav přece!“

Nic. Sral na mě. Odkrácel jsem dozadu a přemýšlel, jak dlouho mu může vydržet nafta. Pak vyjel na dálnici. Líbilo se mi to čím dál míň. Asi je to nějakěj pošuk. Není to dobrej pocit když jste v rukou někoho, o kom nemáte valný mínění.

Dorazil jsem zase zpátky ke kukani. Měchýř se mi nafukoval k prsknutí.

„Hej, kreténe, zastav!“ mlátil jsem do dvířek. Pak jsem s nimi zalomcoval. Ten pacholek byl zamčeněj v bezpečí.

„Bože zastav. Přece mě tady nenecháš chcípnout!“

Divoké proudy: Nevlastní Petra Hrušky

Ve sbírce Nevlastní si Petr Hruška pohříchu přivlastňuje to, co mu nepatří a patřit nemůže. Totiž příběhy jakéhosi Adama, kterého můžeme ztotožnit v mnoha podobách takzvaných loserů, hospodských povalečů a nešťastníků. Mikropříběhy neúspěchů a hořekování této postavy jsou cizelovány do estetizovaných point: „na prknech pódia nalezne / mizerný výdělek / ranního světla“ str. 49, rozpaky a propasti mezi vnímáním sebe sama a vnějšího světa jsou jasně dokládány: Bude mu čtyřicet, / nebude čekat. /... / Kšiltovku hokejového klubu / a tiráka / nebo letadlovou loď! str. 50.

Adam je využíváný jako zaostalé dítě či jako zaostalý dospělý a bezesmyslně defiluje ve svém neštěstí, nehoden rozhrěšení, nehoden skutečného soucitu. Obrazy umně vykroužené jsou vždy ještě dozdobeny posypáním trochy umělého, papírového sněhu. Autor, pozorovatel, připomíná člověka, který si z dětského domova vypůjčí dítě, hezky ho obleče, nakrmí, udělá si s ním hezké, hlavně hezké fotky, ve kterých starostlivě zachytí všechny jizvy, ale po víkendu ho vrátí zpět, stejně jako se sám vrátí do svého vzdáleného života. Přes podbízivou citaci Johna Donna v úvodu nemůžeme Hruškovi uvěřit, že je s Adamem jednou pevninou. Na to si ho drží příliš daleko od těla a v některých případech se mu i vysmívá. Ani náznakem mu nepřiznává katarzi, ani trochu lidského štěstí na odvrácené straně osudu.

Petr Hruška: Nevlastní, Argo 2017

Měsíční noviny

Zuřivě jsem mlátil do skla.

„Jak chceš. Vychčiju se ti tady u dveří.“

Pak jsem si to rozmyslel. Kdoví jak dlouho ještě pojedeme a já to budu muset čichat. Zkroutil jsem se na zadní sedadlo a zkoušel nemyset na svůj nafouknutej močák. Sledoval jsem auta, jak nás předjíždějí. Oni si to sviští po dálnici a netuší, že já tady umírám uneseněj a brzy prasknu. Pak jsem se vysoukal k horní otvírací části okna a vystrčil hlavu ven. Mával jsem na rychlejší auta. Jedno přibrzdilo a jelo na úrovni mé hlavy. Okýnko se pode mnou stáhlo a vykukoval na mě nějakěj chlápek.

„Zachraňte mě, proboha. Ten magor mě unesl a nechce zastavit. Chce se mi hrozně na záchod. Ksakru, pomozte mi nějak!“

Netuším, jestli mě v té rychlosti vůbec slyšel. Koukal na mě jak na blázna, jak jsem se tam plazil po skle. Pak mi ukázal prst, zavřel okno a přidal plyn.

Svalil jsem se na sedadlo a přemýšlel, že bych to mohl udělat na schodech u dveří odkud by to asi vyteklo. Zvednul jsem se a snažil se najít po autobuse něco, čím by šlo na okno napsat ÚNOS. Skončil jsem zase u řidiče.

„Debile zastav. Zastav nebo tě zabiju! Slyšíš ty zmrde? Zastav przničí močových měchýřů! Počkej, až se ti dostanu na kůži!“

Jen se mi smál ve svým skleněným bezpečí. Vzdal jsem to na zadním sedadle. Celej můj mozek zaplňovaly piva v dutinách. Nevím, jak dlouho jsme jeli, když se objevila policejní hlídka. Zapluli před nás a už jsme přistávali u krajnice. Ještě než jsme úplně zastavili, už jsem se kroutil u předních dveří. Připadalo mi to věky, než se otevřely. Policajti už tam stáli. Drapli mě hned, jak jsem udělal krok ven.

„Sakra pánové, o co jde?“

„Jen se nedělej!“

„O co jde? Pusťte mě přece!“

„Chlapče, to není moc dobrej nápad unášet autobus.“

„Co je to za blbost?“

Zkoušel jsem se vymanit, ale zkroutili mi ruce za záda.

„Do prdele hoši, já se musím nutně vychcat! Pak vám to vysvětlím, to je hrozný nedorozumění.“

„Jo chlapče, takový triky známe.“

A nacpali mě do svýho auta. Uvažoval jsem o smrti, hříchu, vině, pokání, o spravedlnosti, o bohu a o prasklým močovým měchýři. Prostě to byl od začátku podělanej den.

Tom Odpad

INZERCE:

Tel.: +420 542 210 46 info@jacobbrno.cz Brno, Jakubské náměstí 7	Jacob Brno Apartments – Hostel – Penzion	Ať už Vás uchvátí naše skvělá poloha, osobní přístup nebo jedinečné skloubení tradice a moderny, jedno je jisté – už nikdy nebudete chtít jít jinam.

Uši a Vitr

Koniáš

Doporučujeme: Oheň na střeše:

20.–21. října 2017, od 17 hod.

POTULNÝ DĚLNÍK, Klub Paradox, Brno

ŤOVAJZ & SPOL. (zhudebněné pásmo poesie / Brno)

TAŤÁNA FIALOVÁ (autorské čtení / Brno)

VILMA GALADRIEL (autorské čtení / Brno)

TICHÉ LODI (alternative / Olomouc)

FRANTIŠEK VRBA (křest knihy / Olomouc)

TOM ODPAD (autorské čtení / Brno)

POSTIŽENÁ OBLAST (alternative / Mělník)

000 (art rock-alternative / Brno)

MAREK LUTKA: TEKUTÁ BLEDOST POZDNÍHO JARA (film / Roudnice nad Labem)

IVAN MOTÝL (autorské čtení / Ostrava)

JAKUB CHROBÁK (autorské čtení / Ostrava)

PETR HRUŠKA (autorské čtení / Ostrava)

CERMAQUE (Lo-Fi-soul / Praha)

PETR KRÁL (autorské čtení / Praha)

PAVEL KOLMAČKA (autorské čtení / Brno)

VĚRA ROSÍ (autorské čtení / Brno)

MARCEL KRÍŽ (folk-blues / Čáslav)

HOKR (art rock-alternative / Praha)

4. listopad 2017

ČESKOSLOVENSKÝ VEČER

Cena Petra Bohunovského, Klub Paradox, Brno

25. listopad 2017

LES / KRÁKOR RETROSPEKTIVA, Klub Paradox, Brno

13. leden 2018

HOMÉR'S MEMORIAL, Klub Paradox, Brno

zima 2017

KDYŽ JE DNES ČLOVĚKU...

UNDERGROUNDOVÝ NAROZENINY

Brno – Paradox

Aktualisované info o akcích na webu Spodních proudů:

spodniproudy.cz

Dne 10. srpna 2017 zemřel v 81 letech básník Jiří Kuběna ••• „Dárek americkým bastardům,“ tak nazval Kim-čong-un novou mezikontinentální balistickou strelu. Její test provedla KLDK na americký Den nezávislosti. Diktátor prohlásil, že raketa Hwasong-14 je nádherná jako pohledný chlapec. ••• Senátor Jiří Čunek se vyjádřil o festivalu Prague pride jako o pochodu smrti naší civilizace. ••• Finským vědcům se podařilo pomocí elektrolýzy přeměnit látky získané ze vzduchu a vody v hodnotnou stravu. Jejich objev by mohl znamenat revoluci v boji s hladomorem v chudých částech světa. ••• Pákistánský Taliban vydává ženský magazín. Radí v něm například, jak házet granátem ••• Francouzi volají po zákazu nošení slipových plavek u obézních mužů na plážích. Tyto jim údajně vadí mnohem víc než burkiny. Obézní muži ve slipech jsou na plážích údajně neestetičtí a nevkusní. ••• Ideální árijské dítě, používané za 2. světové války k nacistické propagandě, byla ve skutečnosti Židovka. Údajně se jednalo o záměrnou provokaci německého fotografa Hanse Ballina, který fotografie poslal do soutěže o perfektní árijské dítě. ••• Ve slovenských kostelích je propagována kniha, jež tvrdí útočí na islám. Jedná se o citáty slavných křesťanů, v nichž se píše například o tom, že Mohamed nikdy nepoloží zbraně, dokud úplně nezvítězí či dokud nebude úplně zničený. ••• Londýnský dopravní podnik se rozhodl, že není dostatečně vstřícný k osobám s opačnou pohlavní orientací, bisexuálům či transsexuálům, a tak přestane cestující v metru oslovovat „Dámy a pánové“. Namísto toho bude hlásat: „Dobrý den všem“, aby se cítili vítáni skutečně všichni. Nový pozdrav má odrážet pestrost Londýna. ••• Ve Sněmovně bude znovu projednáván tzv. Protikuřácký zákon. Iniciativa podpořená peticí chce vyjednat výjimku v zákazu kouření, v hospodách a barech by vznikly vyčleněné místnosti pro kuřáky. Aktivisté se staví za to, aby majitelé hospůdek, barů, pivnic a heren v místnostech, kde se hosté prokazatelně nestravují, mohli vyčlenit místo pro kuřáky. Ti by pak nemuseli podniky opouštět a odcházet kouřit ven. ••• Americký nejvyšší soud řeší kauzu cukráře, který odmítá pěst svatební dorty pro homosexuály a ateisty. Cukrář vychází z nadřazenosti ústavy nad zákony, tedy ze svobody náboženského vyznání a svobodu projevu oproti antidiskriminačním zákonům. ••• Největší švédský hudební festival Bravalla v Norrköpingu končí kvůli znásilněním a obtěžování žen. ••• V Číně začali vyrábět toxickou rýži z plastu, brambor a rýžového aroma. Oproti rýži z rýže plave na vodě a neplesniví. ••• Německo umožní homosexuálům uzavírat manželství a adoptovat děti. ••• Irácký premiér oznámil konec Islámského státu ••• Trutnovský hudební festival letos neproběhl. Neustálé handrkování s úřady ho nakonec pohřbilo. ••• 26-ti letá Slovenka spadla z hradeb hradu Pecka a zemřela – s kamarádem chtěli spatřit východ slunce, Blesk informoval: „ani lékař nepomohl“. ••• Marilyn Monroe je nejžádanější celebritou jako vzor pro erotické roboty. ••• Acapulco je už pět let v řadě městem s nejvyšším počtem vražd v Mexiku. ••• V květnu tři aktivisté brněnského vojenského klubu přetřeli růžový tank na brněnském Komenského náměstí nazeleno. Úřad rozhodl, že zůstanou bez trestu. Zelenou temperovou barvou se jim tehdy podařilo natřít pravý a levý blatník, než přijeli policisté. ••• V brněnské Lidické ulici vznikl klub „Supersperma studio“, zaměřený na střikání a na lízání. „Borec na střikání“ zaplatí za vstup 300 Kč, „Cuckold zmrď“ 1000 Kč a samotná žena nic. Vše je zcela diskrétní „Máte strach, že se u nás potkáte s někým známým? No a co, v tom případě jste stejného založení a pouze přijdete na to, že jste stejný hovada“, píše se na webu podniku. ••• Poslední obyvatelé australského Stonehenge čekají už sedm let na déšť. ••• Zemřel režisér Texaského masakru motorovou pilou. ••• 20. srpna bouře na českokrumlovku lámala stromy, 26. srpna obří supercela doprovázená elektrickými výboji spláchla města v Jižní Dakotě. ••• Do kin jde Hurvínek 3D. Φ&Γ

Předplatné:

Můžete si předplatit libovolný počet výtisků à 30 Kč. Porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena, případný výtěžek bez uzardění propijeme.

Kontakt: redakce-usiavitr@email.cz,

Archiv: spodniproudy.cz

Tiráž: Uši a Vitr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel • redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: j. e. f., Miky Marusjak, Miroslav Václavěk, Vojtěch Landa, Jeroným Nikdo, Vladimír Jaromír Horák, Ivosh Krejzek, Tom Odpad, Tomáš Hájek, Koniáš